

கைலாய மாலை

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை

சிவமயம்

கைலாய மாலை

(ஆக்கியோன் - முத்தூராச கவிராசர்)

[மூலம், வ்ஷய வரலாறு, அரும்பதக் குறிப்பு, ஆங்கில
மொழி பெயர்ப்பு, சரித்திர ஆராய்ச்சி
முதலியவற்றுடன்]

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை
பதிப்பித்தது

சென்னை :

சாந்தி அச்சுக்கூடம்

1939

விட அணு 6

OCTOBER

1939

Printed by Shanti Press, Madras.

பதிப்புரை

கணக்கிட்டிக் கொண்டிருந்து காலஞர் நம்மை
வணக்கி விலைப்படா முன்னம்—பிணக்கின்றிக்
காலத்தா னெஞ்சே கயிலாய மேவியநற்
சூலத்தான் பாதந் தொழு.

(நக்கீரர்)

யாழ்ப்பாணச் சரித்திர நூல்களிலெல்லாம் அத்தேசப்
பூர்வ சரித்திரத்திற்கு ஆதாரமாகக் கொள்ளத்தக்க பழைய
நூல் “கைலாயமாலை” யென்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.
ஏறக்குறைய நூறு வருடங்களுக்கு முன் விளங்கிய மாதகம்
மயிலவாகனப் புலவர் எழுதிய ‘யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை’
என்னும் சரித்திர வசன நூலுக்கும் கைலாயமாலையே ஆதார
மாகக் கொள்ளப்பட்டது நூலின் பழைமையைக் காட்டும்.
இத்தகைய பழைய நூலின் மூலபாடம் மட்டும் 1906-ஆல்
காலஞ்சென்ற த. கைலாச பிள்ளை யவர்களால் அச்சிடப்
பட்டது. காலாந்தரத்தில் அப்பிரதிகள் இப்போது கிடைப்ப
தருமையாயிருப்பதாலும் மூலம் மாத்திரம் தற்காலத் தமிழுல
கத்திற்குப் பயன்படாததாலும், என்னுடைய நண்பரும்
தமிழ்ச் சரித ஆராய்ச்சியிற் பெரும் புகழ்படைத்தவருமான
தெல்லிப்பழை புரொக்டர் வ. சூமாரகவரமிய பிள்ளை யவர்
களை 1936-ம் வருடத் தொடக்கத்தில் ஐடி கைலாயமாலையைத்
தற்காலத்திற்கேற்ப அரும்பத விளக்கம், ஆராய்ச்சிக்
குறிப்பு முதலியவற்றுடன் எழுதி அச்சிற் பதிப்பிக்கும்படி
தூண்டினேன். அவர்கள் எனது தூண்டுதலுக் கிணங்கி
சரித்திரக் குறிப்பை முதலில் எழுத ஆரம்பித்தனர். ஆனால்
அந்தோ! சில மாதங்களுக் குள்ளாகத் திடீரெனச் சிவபத
மடைந்தனர். தொடங்கிய நூலை எவ்விதத்திலேனும் முடித்
துத் தரும்படி அவருடைய மூத்த புதல்வராகிய அத்துவக்
காத்து கு. வன்னிய சிங்கமவர்களைக் கேட்டேன். தந்தையார்
தொடங்கிய ஆராய்ச்சியை முடிக்கத் தகுந்தவர், முதலியார்
செ. இராசநாயகமவர்களே எனக் குறிப்பித்ததன்றியும் அவர்

களைக் கொண்டு ஓர் ஆராய்ச்சி முன்னுரையை எழுதுவதும் என்னை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியும் வைத்தனர். இவற்றோடு நில்லாமல், பண்டிதையாகிய தன்னுடைய சகோதரியாரைக் கொண்டு அரும்பத விளக்கமும் பிண்டப் பொழிப்பும் எழுதியனுப்பினார்கள். இவரும் முதலியாரும் இந்நூல் சம்பந்தமாக எடுத்துக்கொண்ட பிரயாசை அளவிடத்தக்கதன்று. அச்சுச் செலவிலும் எனக்கு அதிகச் சிரமம் நேராதபடி வேண்டிய உதவியும் புரிந்தார்கள்.

மூல பாடத்தை 1906-ஆல் அச்சிட்டுபகரித்த சைவப் பெரியாராகிய த. வகலாச பிள்ளை யவர்களுக்கு என்னுடைய எண்ணத்தைச் சென்ற வருடம் அறிவித்தேன். அவர்கள் எப்படியேனும் அச்சிடலாம். ஆனால், மூலத்தை மாத்திரம் மாற்றாமலிருக்க வேண்டுமென்னும் ஆணை தந்தார்கள். அப்பெரிடாரின் ஆணைப்படியே மூலத்தை இருந்தவாறே அச்சிற் பதிப்பிக்கலானேன்.

அரும்பத விளக்கம் முதலியன நூமதி-க. இராஜராஜே சுவரி அம்மையாரால் எழுதப்பட்டு முதலியார் செ. இராசநாயகமவர்களால் நன்கு பார்வையிடப்பட்டன. ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு, காலஞ்சென்ற ஆ. முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை யவர்களால் 1917-ஆல் அச்சிடப்பட்ட பிரதியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. அவ்வச்சுப் பிரதியை முதலினவரும் முதலியார் செ. இராசநாயகம் அவர்களே.

இத்தொண்டில் என்னை ஈடுபடுத்திய நூலகலாசநாதன் திருவருள் இருந்த வாறேன்னே! என்னே!!

முன்னைப் பிறவித் தவப்பயனோ முழுதுமறியா மூடனிவன்
என்னக் கருத்தி விரங்கியோ யாதோ அறியேன் ...

... ..
... கயிலாய நாதன் என்னை ஆண்டதுவே!

உள்ளுறை

பதிப்புரை	1—2
தூலாசிரியர் கிவரம்	4
ஆராய்ச்சி முன்னுரை	i—xvi
கைலாய மாலை மூலம்	க—உந
வரலாறு	உச—ந0
அரும்பத விளக்கம்	நக—நச
ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு	1—8

நூலாசிரியர் விவரம்

இக்கைலாயமாலையில் நூலாசிரியர் உறையூர்ச் செந்தி யப்பரின் மகனான முத்துராச கவி ராசர் என்பது இந்துலின் கடையிலுள்ள வெண்பாவால் அறியக் கிடக்கின்றது. அவரைப் பற்றிய மற்றைய விவரம் அறியக்கூடவில்லை சோழ நாட்டிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற் குடியேறியவர்களில் இவரும் ஒருவராக இருக்கலாமென்பது யுகம்.

கொழும்பு
முதலியார் செ. இராசநாயகமவர்கள் J. P.

எழுதிய

ஆராய்ச்சி முன்னுரை

பண்டைக் காலத்துச் சரித்திர நூல்களெல்லாம் அவ்வவற்றினை ஆக்கும் நூலாசிரியன்மார்க்கு உற்றசாதனங்களாகக் கல்வெட்டுகளையேனும், செப்பேடுகளையேனும், பிற சாதனங்களையேனும் ஏற்றதுணையாக வைத்து ஆராய்ந்து கால நிச்சயங்கண்டு செய்யப்பட்டவன வல்ல. நூல்களெல்லாம் ஒலைச்சுவடிகளாயுள்ள காலத்தவை. அவைகளை வைத்திருப்போரும் அங்கொருவர் இங்கொருவரா யிருந்தனர். அந்நூல்களைப் பெற்றுக்கொள்வதும் எளிதிலமையா. வைத்திருப்போரை அறிவதும் எளிதல்ல. நூலாக்கிக் கொள்ளும் சிரமமானது அவைகளைப் பொன்போற் பேணி மறைத்துவைக்கச் செய்தது. அவ்வப்போது ஒன்றையறிவதற்கு அறிந்தோரைக்காண ஊர்தி வசதிகளுமில்லை. இந்நிலைமையில் சரித்திர நூலாசிரியர்கள் தாம் மேற்கொள்ளும் சரித்திர ஒழுங்குகளைக் காலவரையறைப்படுத்தி நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்ந்தாங்கு கூறுதற்கியலாராகி, வழிவழியாக வரும் கேள்வியை ஊன்று கோலாகக் கொண்டு, மதியைக் கைகளாகக்கொண்டு, அந்தகாரமாகிய சரித்திரப் பண்டாரத்துட்புக்குத் தடவி யெடுத்தவைகளே இக்காலத்திய சரித்திரங்களெல்லாம். இவ்வரிசையுட்பட்டு மிளிரும் நூல்களில் கைலாயமாலையு மொன்று. இத்தகைய நூல்களால் நமது யாழ்ப்பாணநாடு சரித்திரச் சிறையிற் சிக்கிப்படும் அல்லல் கொஞ்சமல்ல.

கைலாயமாலை யென்னும் இச்சிறுநூல் சோழ மண்டலத்து உறையூர்ச் செந்தியப்பன் மகன் முத்துராச கவிராசர் என்னும் புலவரால் இயற்றப்பட்டதென்பது இந்நூலின் இறுதியிலுள்ள வெண்பாவான் அறியக்கிடப்பது. இஃது யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிற் பிரபலமுற்றிருந்ததும், பிற்காலத்திற் பறங்கிகளால் இடிக்கப்பட்டு முற்றா யொழிக்கப்பட்டதுமான கைலாயநாதர் கோவிலைச் சிங்கையாரியன் என்னுந் தமிழ் மன்னன் கட்டிப் பிரதிட்டை செய்த வரலாற்றைச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறுமுகத்தானே, இன்றியமையாத சிற்சில யாழ்ப்பாண தேச சரித்திரப்பகுதிகளை மிகையாகவும் யுத்திக்கு மாறாகவும் கூறும். யாழ்ப்பாணச் சரித்திரமாகிய வைபவமாலையை யெழுதிய மாதகல் மயில்வாகனப் புலவருக்கு இக்கைலாயமாலையே முதலாக இருந்து துணைசெய்திருக்கிறதென்பதை அதிலுள்ள சரிதைகளை யவ்வாறே படியெடுத்தாண்டு செல்லுந்திறத்தால் அது வெளியாகிறது. ஆதலால், இந்நூல் எழுதியகாலமும் கைலாயநாதர் கோவில் கட்டிய காலமும் ஆராய்ந்தறிதல் அவசியமாகும்.

முத்துராசனென்னும் புலவர் எக்காலத்தவரென்றும், அவரெழுதிய வேறு நூல்கள் உண்டோவென்றும் அறிதற்கு எவ்வகையான சான்றுகளும் இல்லை.

வேளாண் குடிகளில் இருபாலையிலிருத்திய மண்ணுடுகொண்ட முதலியைப் பற்றிச் சொல்லும்போது,

“—ஆர்த்தகவிக்க

கம்ப னுரைத்த கவியோ ரெழுபதுக்குஞ்

செம்பொனடி ஷேகஞ் செய்குலத்தான் ”

எனக்கம்பர் செய்த ஏரெழுபது சுட்டப்படுதலால், கம்பர் காலமாகிய பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் வாழ்ந்தவர் இப்புலவ ரென்பது வெளிப்படடை.

பின், கோவில் வழிபாடு செய்யப் பிராமணோத்தமர் ஒருவரை வேண்டிச் சேதுபதிக்கு எழுதிய திருமுகத்தைக் கூறும்

“ அந்தணரு ளாய்ந்திங் கனுப்பு மெனச்—செந்திருவார்
சேது பதிக்குச் செழும்பா சுரமனுப்பி
யாதிமறை யோர்கன்புக ழாசிரியன்—வேதமுணர்
கங்கா தரனெனும்பேர்க் காசினக ரோணையினி
திங்கே யவனனுப்ப ”

கண்ணி 234

இவ்வடிகளினின்று அச்சேதுபதி இராமநாதபுரத்து மன்ன ராகிய சேதுபதி யென்றே கொள்ளக்கிடக்கின்றது. உடையான் சேதுபதியெனப் பெயர் பூண்ட சடையக்க தேவரே முதன் முதல் இராமநாதபுரத்துக்குத் தலைவராக மதுரை நாயக்கவரசனாகிய முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயக்க ரால் கி. பி. 1604 ல் நியமிக்கப் பட்டனர். அச்சேதுபதி யென்னும் பெயர் இந்நூலகத்துக் குறிக்கப் படுவதால் அவ்வாண்டுக்குப் பின்னரே இந்நூல் எழுதப்பட்டதென் பது தெளிவு. அதுவுமன்றிப் பதினாறாம் நூற்றாண்டு வரையும் யாழ்ப்பாணத்தரசர்களாகிய சிங்கையாரியச் சக்கர வர்த்திகளே சேது இராமேசுவரம் முதலிய இடங்களுக்கு அரசர்களா யிருந்ததுமன்றிச் “சேது காவலன்” என்னும் பட்டமுந்தரித்துச் “சேது” வென்னுஞ் சொற்பொறித்த லாஞ்சனை முத்திரையும் வழங்கி வந்தார்களெனத் தெரி கிறது. இதனைச் செகராசசேகர மாஸியில் வரும்

“ சேது காவலவன்விஞ்சை விஞ்ச செகராசசேகரன் ”

“ விடைக் கொடியுஞ் சேதுவு நீள் கண்டிக ளொன்பதிற்
பொறித்து மிகைத்தகோவும் ”

என்னும் விருத்தச் செய்யுளடிகளும், தஷ்ணிகைராச புராணத்தில் வரும் “சிங்கையாதிபன் சேது காவலன்,” “தேவையின் மன் செகராசசேகரன்” என்னுஞ் செய்யுட்

களின் அடிகளும் கொண்டு அறியக்கூடியதாயிருக்கிறது. சிங்கையாரியவரசர்களின் வலி குறைந்து அரசியல் நிர்வாகமும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டெல்லீக்குள்ளடங்கிய பின்னரே, இராமநாதபுரச் சேதுபதிகளின் அதிகாரம் தலையெடுத்ததாகும்.

ஆகையால் யாழ்ப்பாணத்தரசர் காலத்திலேயே கைலாயநாதர் கோவில் கட்டப்பட்டதினால், கோவிற குடமுழுக்கை யடுத்தகாலத்தில் இந்நூல் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டுமெனக் கொண்டால், கி.பி. 1604-க்கும் 1619க்கும் இடைப்பட்டகாலத்திற் கோயிலுங் கட்டி நூலும்எழுதப்பட்டதெனக் கொள்ளவேண்டும். யாதினாலெனின்? நித்தியநைமித்தியங்களுடன் குடமுழுக்கையும் நடத்துவதற்கு அந்தணரொருவரைச் சேதுபதி யனுப்பியது உண்மையானால், அது கி. பி. 1604-க்கு முன்னாகா. நல்லூரில் கடைசியாயிருந்த சங்கிலி குமாரனென்னுஞ் சிறுவனைப் பறங்கிகள் கைப்பற்றி கி. பி. 1619 ல் கோவைக்கனுப்பிவிட்டுத் தங்களாட்சியை நிறுவியபடியால், 1619 க்குப் பின் தமிழ்மன்னரில்லை. ஆனால், இதற்கு முன் 40, 50 வருடங்களாக ஆட்சி செய்துவந்த அரசர்கள் பறங்கிப் படைகளால் தாக்குண்டு, நிலைகுலைந்து, அல்லற்பட்டு, அவர்களை எதிர்க்க முடியாமல், இலங்கை சிங்களவரசனிடமும் தஞ்சாவூர் நாயக்க மராட்டிய அரசர்களிடமும் உதவி வேண்டி ஒடித்திரிந்திருக்கிறார்கள்; பின் பறங்கிகளால் நியமிக்கப்பட்டு அவர்களின் கீழ் வலியற்றிருந்திருக்கிறார்கள். இக்காரணங்களால் கோவிலெடுத்துப் பிரதிட்டை செய்யக்கூடிய ஆறுதலுடன் இருந்தார்களெனச் சொல்லமுடியா திருப்பதால், கோவில் கட்டியது இக்கலக்கங்களுக்கு முன்னெனவும் நூலெழுதியது மேற்சொல்லிய காலத்திலாவது (அதா

வது 1604 க்கும் 1619 க்கும் இடையில்) அல்லது அதற்குச் சிறிது பிந்தியாவது இருக்கவேண்டுமெனவும் துணிதல் ஏற்புடைத்து. இனியாரேனும் ஒரு அரசன் கேள்விப்படி அந்நூல் எழுதப்பட்டதென்றாவது, அவன் சபையில் அரசன் கேற்றப்பட்டதென்றாவது அப்புலவர் கூறாதொழிந்ததும் அக்கொள்கைக்கோர் ஆதாரமாகும். நாலெழுதிய காலத்திற்கு முந்தியே கோவில் கட்டப்பட்டதென்ப பெறப்படுவதால் அக்காலத்தைப் பற்றியுஞ் சிறிதாராய்வாம்.

யாழ்ப்பாணவரசரின் மாட்சியும் வலிமையுங் குன்றித் தகூண்கைலாயமான திருக்கோணமலையும் அவர் ஆட்சியினின்று விலகிய பிறறை நாட்களிலேதான், இம்மூன்றாங்கு கையாடிய நல்லூர்க் கைலையை அவர்களிலொருவன் கட்டியிருக்கவேண்டும். தேவாரம் பெற்றதும் அவ்வரசரின் வணக்கத்துக்கு முக்கிய இடமாயிருந்ததுமான தகூண்கைலாயத்தில் வணங்குதற்கு இடமில்லாதிருந்தமையாற்றான், அதைப்போன்ற இன்னுமோர் திருத்தளியை எடுப்பதற்கு எண்ணமுண்டாயிற்று. வணங்கமுடியாத இடரால் அதுவே எண்ணமாயிருந்த அரசனுக்குக் கனவிற்புரேன்றி வேறொரு கைலாயத்தை உண்டாக்கும்படி கட்டளையிட்டதாக இந்நூலில் வரும்

“மிக்க

மனநினைவின் மன்னன் மதித்துமஞ்ச மீதிற்
புனைதுயிலாய் மேவியிடும் போது—புனிதமிரு
வம்பார் குழலியொடு மல்குகன வின்க ணின்று
நம்பேர் கைலாய நாதன்”

கண்ணி 124

என்னும் அடிகள் அதனைக் குறிக்கும்.

பதினந்தாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் சிங்கள அரசனாகிய ஆறாம் பராக்கிரமவாகு தனது தத்தபுத்திர

ஐகிய சப்புமல்குமாரயா என்றழைக்கப்பட்ட செண்பகப் பெருமாளென்பவனை யனுப்பி வன்னியரையடக்கித் திறைபெற்றானென்பதும், அதன்பின் யாழ்ப்பாண அரசனின் அதிகாரத்தை அடக்கவேண்டுமென்றெண்ணி, அச் செண்பகப் பெருமானையே பெரும்படையுடன் யாழ்ப்பாணத்துக்கனுப்ப, அவனுக்குத் தோற்றுக் கனகசூரிய சிங்கையாரியன் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு இந்தியாவுக்கு ஓடிப்போக, யாழ்ப்பாணத் தலைநகராயிருந்த சிங்கை நகரைத் தரைமட்டமாகப் பாழாக்கி மீண்டானென்பதும், பின் அவனையே யாழ்ப்பாணத்தை அரசாளும்படி தந்தையனுப்ப, முந்திய இராசதானி பாழாய்ப் போனபடியால், முதன்முதலாக நல்லூரில் இராசதானியமைத்து, நகரிகட்டுவித்துக் கந்தசுவாமி ஆலயத்தையுங் கட்டுவித்தான் என்பதும், அவன் தனது செண்பகப் பெருமாளென்னுந் தமிழ்ப் பெயரைவிடுத்து, சிங்கள சிங்காசனப் பெயராகிய பூச்சங்கபோதி புவனேகவாகுவென்னும் பெயருடன் யாழ்ப்பாணத்தை 19 வருடங்களாக அரசாண்டு வந்தானென்பதும், ஆறாம் பராக்கிரமவாகு மரணித்தான் எனக் கேள்விப்பட்டித் தந்தையின் அரசைக் கவர்வான்வேண்டி அவன் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுப்போயினபின், கனகசூரியனும் அவன் பிள்ளைகளும் திரும்பிவந்து நல்லூரிலிருந்து அரசசெய்தார்களென்பதும், சிங்கள இதிகாசங்களிலும் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலும் கூறப்படுவதாகும். ஆறாம் பராக்கிரமவாகு இறந்தது கி. பி. 1467-ம் வருடத்திலானபடியால், செண்பகப் பெருமாளுடைய யாழ்ப்பாணவெற்றி கி. பி. 1450 ல் என்றும், வன்னியரை அடக்கியது அதற்கு 5 வருடங்களுக்குமுன்னென்றும் உத்தேசிக்கலாம். கி. பி. 1445-க்குப் பின்னர்த் திருக்கோணமலை தொடக்கம் மாதோட்டம் வரையிலுள்ள

வண்ணிப்பிரதேசங்கள் யாழ்ப்பாணத்தரசர் ஆட்சியிலிருந்தகன்றன. நல்லூரிலிருந்து தமிழரசர்கள் அரசாண்டது கி. பி. 1467-க்குப் பின்னாபடியால்; அக்காலத்திலேயே கைலாயநாதர் கோவில் கட்டப்பட்டிருக்கவேண்டும். அக்கோவில் கட்டிய அரசன் யாழ்ப்பாணத்தை மிகவுங் கொடுங்கோன்மையுடன் அரசாண்ட சங்கிலிக்கு முந்தியவென்றே அனுமானிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது. சங்கிலி அரசு கவர்ந்தது கி. பி. 1519ல் என நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் (Kings of Jaffna by Rev: Dr. S. Gnanapragasar O. M. I) கோவில் கட்டிய காலம் கி. பி. 1467-க்கும் 1519-க்கும் இடைப்பட்ட காலமாக இருக்கவேண்டும். எனினும், திருக்கோணமலை யாழ்ப்பாண அரசியலைக் கடந்த சமீபகாலத்திலேதான் கோவிலுண்டாகி இருக்கவேண்டுமென் றெண்ணுவது அரசரின் சமயப்பற்றைக் காட்டுவதற்கோர் சான்றாகும்.

கோவில் கட்டியது கி. பி. 1519-க்கு முன்னாகில், அக்கோவிற்குடமுழுக்குக்கு 1604-க்குப் பின் நியமிக்கப்பட்ட சேதுபதி யொருவர் அந்தணரை அனுப்பியது எவ்வாறெனுகேள்வி நிகழும். கோவில் கட்டியகாலத்தில் இராமேச்சரம் யாழ்ப்பாணவரசர் ஆதிக்கத்திலிருந்தபடியால், இராமேச்சரத்திலிருந்து, அந்தணரொருவரை அழைப்பித்திருக்கலாம். தூலெழுதிய காலம் கோவில்கட்டி 100 ஆண்டுகளின் பின்னாபடியால், கோவிலிலிருந்த பிராமணக்குடி இராமேச்சரத்துக் கங்காதர ஐயரின் சந்ததியாரென அறிந்த கைலாயமலை ஆக்கியோன், அக்காலத்திற் பிரபலமுற்றிருந்த சேதுபதியால் அனுப்பப்பட்டவரென நினைத்தது அதிசயமல்ல.

புத்தகத்தின் காலம் ஓராற்றான் வரையறுக்கப்பட்டதால் அதிலுள்ள சரித்திரபாகத்தையும் ஆராய்வாம். 'மடங்கன் முகத்தாய்ந்த நராகத்தடலேறு' என விளக்கப்பட்ட உக்கிரசிங்களின் இராசதானியாகியகதிரைமலைதான்எங்கேயென்பதைக் காண்பாம். கதிரைமலை கதிர்காமமெனக் கொண்ட படியாலும், உக்கிரசிங்களன் சிங்கமுகத்தையுடையவென நினைத்தபடியாலும் அவன் அரண்மனை 'பழையகோலமலை மாமுழைஞ்சில்' எனக் கைலாயமலை ஆக்கியோன் கூறிப்போயினார். ஆனால் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையெழுதிய மயில்வாகனப் புலவரோ, அவன் கதிரைமலையில் வீற்றிருந்து இலங்கையின் வடபாகத்தை அரசாண்டானென்றும், தென்பாகத்தை வேறே அரசன் ஆண்டானென்றும் கூறியிருப்பதால், கதிர்காமமென்னுங்கொள்கை தவறென நினைத்திருக்கவேண்டும். அன்றியும் 'சாய்ந்து கங்குல் போவதன்முன்' கதிர்காமத்திலிருந்து கீரிமலைக்கு வந்து திரும்புவதெப்படி? கதிர்காமமே கதிரைமலையெனப் பின்வந்த ஆசிரியர், யாழ்ப்பாண அரசைக் கவர்ந்த உக்கிரசிங்களன் தென்னிலங்கையின் தென்பாகத்திலுள்ள கதிர்காமத்தில் வதிந்து யாழ்ப்பாணத்தை அரசாளுவதெப்படியென நினைத்தாரில்லை. ஆகையால் உக்கிரசிங்களனுக்கு 700 வருடங்களின் பின்னெழுதிய கைலாயமலை ஆக்கியோனுக்குக் கர்ணபரம்பரையாலறிந்த உக்கிரசிங்களனுடைய கதிரைமலை, அக்காலத்திற் பிரசித்தி யெய்தியிருந்த கதிர்காமமாகிய கதிரைமலையென நினைவுறுத்தியது பெயரொற்றுமை ஒன்றேயாகு மன்றி, அக்கர்ணபரம்பரையை உண்மையாக்குவதற்கு வடவிலங்கையிலன்றோ கதிரைமலையைத் தேடவேண்டும். 14-ம் நூற்றாண்டில் சிங்கள பாஷையில் எழுதப்பட்ட ஆரம்பவகுப்புக்குரிய 'நம்பொத்த' என்னும் பாலர் பாடத்தில்

புத்தபள்ளிகளிருந்த ஊர்களைக்குறிக்கும்போது, கந்த-
 ரோடைஎன்றிப்போது கூறப்படுமிடத்தைக் 'கதுறுகொட'
 எனச் சொல்லியிருக்கின்றது. அநேக புத்தாலயங்கள்
 அங்கிருந்து அழிந்த சின்னங்களாலும், பழைய இந்திய
 ரோம நரணயங்கள் அங்கிருந்து எடுக்கப்பட்ட படியாலும்,
 அதுவோர் இராசதானியாகவும், சிறந்த வியாபாரத்துக்
 குரிய இடமாகவும் இருந்த தென்பதற்குச் சிறிதேனும்
 ஐயமில்லை. கதுறுகொட வென்னும் பெயர்--பழையநாகர்
 சிங்கள பாஷைக்குத் தாயாகிய தங்கள் ஈழமொழியில்
 இடப்பட்ட பெயர்--'கதுறு' கதிரையாகிப் பிட்டியென்
 பதை உணர்த்துங் 'கொட' வென்னுஞ் சொல் 'மலை'
 யை யுணர்த்த, இரண்டுஞ் சேர்ந்து கதிரைமலையென
 நின்றதென அச்சொல் கருத இடந்தருகின்றது. அன்றியும்
 கந்தரோடைக் கிராமத்துக்குக் கிழக்கேயுள்ள ஒரு
 பாகம் இன்னுங் கதிரைமலையென அழைக்கப்படுவது
 கவனிக்கத்தக்கது. இக்கதிரைமலையிலிருந்து அரசாண்டபடி
 யாலன்றோ, 'சாய்ந்து கங்குல் போவதன்முன்' கீரிமலை
 யில் தீர்த்தமாடவந்த மாருதப்புரவீகவல்லி யென்னும்
 தென்னிந்திய இராசகன்னிகையை உக்கிரசிங்கன் கவர்ந்து
 'மணம் முடிக்க'க் கூடியதாயிருந்தது. இக்கதிரைமலை
 விஜயராஜன் இலங்கைக்கு வருவதற்குப் பல்லாயிர ஆண்டு
 கட்கு முன்னிருந்தே நாகராஜதானியா யிருந்ததும், மகா
 பாரதத்தில் மணிபுரமென்றழைக்கப்பட்டதும் ஆகும்.
 அந்நகர நாககன்னிகையாகிய சித்திராங்கதையையே அருச்
 சனன் மணம்புரிந்தான்.

2. இவ்வுக்கிரசிங்கனுக்கு நரசிங்கராசனென ஒரு
 மகனும், ஒரு பெண்ணும் பிறக்க அவர்களிருவருக்கும்
 மணம் முடித்து அரசாள வைத்தான் எனக் கைலயா

மாலே கூறும். சகோதரன் சகோதரியை மணம் முடிக்கும் வழக்கம் கி.பி. 10-ம் நூற்றாண்டிலும் இருந்ததென்பது நம்பக்கூடிய தொன்றல்ல. ஆனால், கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலே இலங்கைக்கு வந்த விஜயனுடைய தகப்பன்தன் சகோதரியை மணஞ்செய்தான் என்ற மகாவம்சக் கூற்றைப் பின்பற்றியதாயிருக்கலாம். உக்கிரசிங்கன் கதிரைமலையிலிருந்து தன் இராசதானியைச் செங்கடக நேரியெனப் பிழையாகக் கூறும் சிங்கை நகருக்கு மாற்றிய பின் பிள்ளைகள் பிறந்தார்களென வைபவமாலே கூறும்.

3. அப்படி அரசு செய்து வருங்காலத்தில் “யாழ்ப்பாணன்” என்னு மொருவன் “காவலன்றன் மீது கவிதை சொல்லி-நாவலர் முன், ஆனகவி யாழி னமைவுறவா சித்திடலும்” அரசன் மகிழ்வெய்தி நகர மொன்றைப் பரிசிலாக வழங்க, அந்நகரம் “அன்றுமுதல் யாழ்ப்பாண மான பெரும் பெயரான” தெனக் கைலாயமாலே கூறும்-ஆனால் நரசிங்க ராசனின் மகனாகிய பாலசிங்கன் காலத்திலேயே ‘யாழ்ப்பாணன்’ வந்ததாக வைபவமாலே கூறும். இதிலிருந்து கைலாயமாலே எழுதிய காலத்தில் யாழ்ப்பாணப்பட்டினம் என்றழைக்கப்பட்ட இடத்தையே பரிசாகக் கொடுத்தான் எனவறிந்து எழுதியதாகத் தெரியவருகிறது. பின் சரித்திர காரர் கூறியபடி யாழ்ப்பாணன் குருடனுமல்ல, சனசஞ்சாரமில்லாததும், மணல் மேடாயிருந்ததுமான தேசத்தைக் காடு கெடுத்து நாடாக்கும்படி வழங்கினதுமல்ல. காடு பரிசிலாயின் பரிசுக்கென்ன மகிப்பு?

4. “நெடுங்காலம்-வென்றிப் புவிராசன்போலப் புகழினுடனாண்ட கவிராசன் காலங்கழிய” எனப், பரிசு பெற்ற பாணன் அரசாண்டானென்று சொல்லியிருப்பதே தவறு. அரசர்கள் தம்மைப் புகழ்ந்துபாடும் இயற்றமிழ்ப்

புலவர்க்கும், இசைத்தமிழ் வல்ல பாணர் விறலியர்க்கும் பொன்னணி, ஆடை, பொருள், பூமி முதலியன பரிசாகக் கொடுக்கும் வழக்கம் முற்காலத்தில் தமிழ் நாடுகளிலும் மறு நாடுகளிலுமிருந்தது. ஆனால் தமிழ்நாட்டில், அக்காலத்தில் இழிகுலத்தவரென்றெண்ணப்பட்ட பாணருக்கு உயர்ந்தோரும் கலந்துள்ள நன்னாட்டை அரசாளும்படி ஓரசன் கொடுத்தானென்பது கிடையாது. பத்தாம் நூற்றாண்டுமத்தி தொடக்கம் இலங்கையை வெற்றிகொண்டு அரசாண்ட சோழ மன்னருக்குத் திறை கொடுத்துச் சிறுநரசர்களாகவிருந்த சிங்கை நகர் அரசர்களின் பெயர் தெரியாமலோ அன்றி அவ்வரசர்கள் ஒளிமழுங்கி யிருந்தபடியால், அவ்வரசு நிலைத்திருந்ததென்றறியாமலோ, கையாய மால் ஆக்கியோன் பாணனுக்கு அரசப்பட்டங்கட்டிவிடப், பின்வந்த சரித்திரகாரரும் அதை உண்மையென வேற்று நிலைநிறுத்தினர். யாழ்ப்பாணனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இடம் அம்மரபினர்க்குரிய நெய்தல் நிலமேயாம். அது அவன் பெயரினால் அழைக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணப்பட்டினமாகிய கரையூர், பாசையூர் முதலிய கிராமங்களேயாம். இப்பாணன் கொண்டுவந்த குடிகள் அவன் மரபினராகிய பாணர் வகுப்பினராதலால், அவர்கள் தொழிலுக்குரிய இடமாகிய கடலோரத்தில் அவர்களைக் குடியேற்றினான். அவர்களுந் தங்கள் தொழிலாகிய மீன் பிடித்தலைச் செய்துவருகிறார்கள். இவ்விடம் யாழ்ப்பாணம், யாழ்ப்பாணப்பட்டினம், யாழ்ப்பாணப்பட்டினத்துறை, பட்டினத்துறை என்னும் நாமங்களினால் வழங்கப்பட்டுப், பறங்கிக்காரர் காலத்திலே அவர்கள் கட்டிய நகரிக்குப் பெயராகிப் பின் முழுக்குடா நாட்டுக்கும் பெயராகிவிட்டது.

5. யாழ்ப்பாணனுக்குப் பின் யாழ்ப்பாணத்தில் அரசர் இல்லாதுபோகப் பாண்டிமழவன் என்னும் வேளாளப்பிரபு இந்தியாவுக்குப் போய்

“ அண்டருலக நிமிர்ந்தாடும் பரிசுடைத்தாய்க்

கொண்டவிடை காட்டுங் கொடியினான் ” என்றும்

“ செல்வமது ரைச்செழிய சேகரன்செய் மாதவங்கள்

மல்க வியன்மகவாய் வந்தபிரான் ” என்றும்

“ கல்விநிறை தென்ன னிகரான செகராசன் ” என்றும்

“ தென்னிலங்கை மன்னவன குஞ்சிங்கை யாரியமால் ”

[என்றும்

“ கோமா னெனுஞ்சிங்கை யாரியர்கோன் ” என்றும்

“ வரமார் செயசிங்க யாரியனாஞ் செய்யகுலராசன் ”

[என்றும்

சிறப்படைகொடுத்து வியந்து கூறப்பட்ட பாண்டியன் மகனாகிய ஒரு இராசகுமாரனை ‘தென்மதுரை விட்டுத் திருநகர்யாழ்ப்பாணத்து மன்னரசு செய்யக்’ கொணர்ந்தானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இம் முதல்அரசனே “வளங்கொள் வயல்செறி நல்லூரில்” அரண்மனைகட்டி நல்லூரை இராசதானியாக்கினானென்றும், பல வேளாளப் பிரபுக்களை யாழ்ப்பாண நாட்டிற் பலவிடங்களிலும் இருத்தினானென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அரசனுடைய விபரத்திலிருந்து, சிங்கை நகரிலிருந்து அரசாண்ட அரசர்களின் விருதுகளையே அப்பாண்டிய இராசகுமாரன் மேலேற்றியதாகத் தெரிகிறது. சிங்கைநகர் அரசர்களின் உற்பத்தியை விளங்காமல் அவர்கள் பாண்டிய அரசர் குலத்தினரென உயர்வு கொடுத்துக் காட்டுவதற்கு எடுத்த புகழ்மொழிகள்போற் றேற்றுகின்றது. “சிங்கை யாரியர்கோன்” என்னும் விருதைப் பன்முறை திருப்பித் திருப்பி யாண்டிருந்தும், ஆரியனல்லாத பாண்டிய

குலத்தரசன் எனக் கூறியது அறியாமையின் பாற்பட்டதே. இப்பிறழ்ச்சியை யறிந்த பின்வந்த சரித்திரகாரருட் சிலர் சோழவமிசத்தவனென மாற்றிவிட்டனர்.

6. அவ்வரசனைக் கூழங்கையெனக் கைலாய மாலையார் கூறுதிருக்க அம்மாலையை ஆதாரமாகக் கொண்டு யாழ்ப்பாண வைபவமாலையை யெழுதிய மயில்வாகனப் புலவருக்கு அப்பெயர் எங்கிருந்து கிடைத்ததோ அறியேம். அவர்தான் அவ்வாறு எழுதினார் என்பதற்குச் சாட்சிதான் என்ன? ஏடெழுதுபவர் வழக்கமாகச் செய்துவைக்கும் திருக்கூத்து விகாரங்கள் இதிலுந் தலைநீட்டியிருக்கக் கூடாதா? 'காலிங்க' வென்னுஞ் சொல்லைக் 'கூழங்கை' யெனக் கொண்டு பின்னால் ஏடெழுதியவர் மாற்றிவிட்டாரென்பதைக் கீழ் வருவனவற்றைக் கொண்டு தெளியலாம். வைபவமலை ஆசிரியருக்கு முன் கூழங்கையன் என ஒரு அரசன் இருந்தானென்னுங் கர்ணபரம்பரையேனும், தூலாதாரமேனும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. கூழங்கையன் சக்கரவர்த்தியா யிருந்தானெனில், சக்கரவர்த்திப்பட்டம் பெறுதற்கு, அத்தேசத்துப் பிறவரசர் யாவரையும் வென்று முடிசூடவேண்டியது மரபு. சகாப்தம் 870-ம் ஆண்டாகிய கி. பி. 948-ல் முடிசூட்டிக் கொண்டவனானால் அதன் பின்னாலும் படையெடுத்துப் பிறவரசரை வென்றதற்கு ஒரு ஆதாரமுமில்லை. கி. பி. 944-ல் சோழ பராந்தகன் வடவிலங்கையைவென்று, உத்தம சோழனை இராசப் பிரதிநிதியாக நியமித்துப்போனதாகவும், கி. பி. 1070 வரை இலங்கை சோழவரசுக்குக் கீழிருந்ததாகவும், அவ்வருடம் தொடக்கம், விஜயவாகு, பராக்கிரமவாகு, சிவ்ஸங்கமல்ல முதலிய பிரபலவரசர்கள் இலங்கை முழுவதையும் அரசாண்டுவந்ததாகவும், மகாவம்மிச முதலிய சரித்திரங்

களாலும், சிலாசாசனங்களாலும் அறியக் கிடப்பதால், கூழங்கையன் சக்கரவர்த்தியர் யிருந்தானென்பது எப்படிப் பொருந்தும்? பொருந்தாதொழியவே அஃதும் வெளிற்றுரையாமாறு தெற்றெனப் புலப்படும். பிற்காலத்தில் செகராசசேகரன் எனவும் விஜயகாலிங்கச் சக்கரவர்த்தி யெனவும் புகழ் படைத்தவரச நொருவனைக் கர்ண பரம்பரையாலறிந்த கைலாயமலைக்காரர் செகராசனெனவும் அவனை யாழ்ப்பாடிக்குப் பின்னரசாண்ட முதற்சின்கையாரியன் எனவும் எழுதிவைத்ததை, அவன் பெயரை, மயில்வாகனப் புலவர் ஏதோ வேறு வழிகளால் அறிந்து, விஜய காலிங்கச் சக்கரவர்த்தியென எழுதிவிடப் பின்பு ஏடெழுதியவர் யாரோ விஜய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தியெனத்திரித்துச் சிருட்டி செய்துவைக்க, அதுவே உண்மையாகப் பிற்காலத்தில் வேருன்றி நிற்கலாயிற்று.

மேற்காட்டிய நியாயங்கள் கொண்டு யாழ்ப்பாணனுங் கூழங்கையனும் அரசாளவில்லையென்பதும், யாழ்ப்பாணவரசர்களுள் முதல் இலங்கைமுழுவதையும் வென்ற விஜயகாலிங்கச் சக்கரவர்த்தி விஜய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தியென மாற்றப்பட்டானென்பதும், அவன் கி. பி. 1450-க்கு முந்தியவரசனாபடியால் அவனுடைய இராசதானி நல்லூர்அல்ல சிங்கைநகரென்பதும் வெளிப்படை. சிங்கைநகரழிந்து 150-வருடங்களுக்குள், அதிலிருந்து பல நூற்றாண்டுகளாக யாழ்ப்பாணவரசர்கள் புகழுடன் அரசாண்டார்களென்னுஞ் சங்கதி கைலாயமலை ஆக்கியோனுக்கு எட்டாமற்போனது அதிசயமே.

7. காலத்துக்குக் காலம் தங்கள் அடிமைகுடிமைகளுடன் இந்தியாவின் பலவிடங்களிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்து வடபகுதியில் குடியேறியிருந்த வேளாளப் பிரபுக்

களை அரசனால் இன்ன இன்னவிடங்களில் குடியிருத்தப் பட்டார்களெனக் கைலாயமாலேக்காரர் கூறியது அவர் களுடைய சிறப்பும் பெருமையுங் காட்டவேயன்றி வேறன்று. முன்சரித்திரகாரர் கூறியவாறு அரசன் அவர் களைத்தேடி ஒருங்கு சேர்த்து வந்தானென்றேனும், ஒலை போக்கி வரவழைத்தானென்றேனும், எல்லாரும் ஒரு முறையில் வந்தார்களென்றேனும் கைலாயமாலையிற் கூற வில்லை. தேசத்தை ஆளுவதற்கு அரசனில்லையென்று கவன்று அரசன் ஒருவனை அழைத்துவர யாழ்ப்பாணத்தி னின்றும் போன பாண்டிமழவனையும் அவன் ஞாதியரையும் பின்பு திருநெல்வேலியிலிருந்துவது முறையாகா தன்றோ? அரசன் வருவதற்கு முன் அவன் பிறவூரில் வசித் தவனா? இல்லையே! வீட்டிலிருந்து வெளியே போய்வந்த ஒருவனுக்கு அவ்வீட்டில் குடியிருத்த வேறொருவருதவி வேண்டுமா? இதிலிருந்து, ஏனைய வேளாளப் பிரபுக்கள் தாமாகவே வந்து குடியேறியதை அவர்கள் பெருமை தோன்ற அரசன் குடியிருத்தினானெனச் சிறப்பித்து விட்டாரென்பதை அறியலாம். கைலாயமாலையிற் கூறப் பட்ட வேளாளப் பிரபுக்களின் குடியேற்றம் அப்பிரபுக் களின் வழித்தோன்றல்கள் அடியடியாக இன்றும் அவ் வவ்வூர்களில் இருந்துவருவதானது சரித்திரப்பேரறிவுப் பண்டசாலைக்கு ஓர் அணிகலனேயாகும்.

8. மதுராபுரியிலிருந்த புவனேகவாகு என்னும் 'இராசமந்திரி' யை அரசன் அழைப்பித்துத் தனக்கு மந்திரி யாக வைத்து நல்லூரிலிருத்தினான் எனக் கைலாயமாலே கூறும். பிற்சரித்திரகாரர் அவனை நல்லூர் நகரியையும் நல்லூர்க் கந்தசுவாயிகோயிலையுங் கட்டுவித்தான் என்பார். முன்னோரிடத்திற் கூறியபடி யாழ்ப்பாணத்தை வெற்றி

கொண்ட சிங்களவரசனாகிய புவனேகவாகு நல்லூர் நகரியையும் கந்தசுவாமி கோவிலையுங் கட்டுவித்தது உண்மையே. புவனேகவாகு சிங்களவரசன் என்பதை மறைப்பதற்கோ, அன்றி உண்மைதெரியாமலோ, கைலாயமாலேக்காரர் அவனை மதுரையானென்றும், அமைச்சனென்றுங் கூறிப்போந்தனர். யாழ்ப்பாணன் ஆட்சியும், அவனுக்குப்பின் மதுரை அரசருமாகிய செகராசன் ஆட்சியும் வெளிற்றுரையாய் அமைந்ததுபோல அவனுடைய மந்திரி புவனேகவாகு என்பதும் வெளிற்றுரையாயிற்று.

சிங்கை நகரிலிருந்தும் பின் நல்லூரிலிருந்தும் அரசாண்ட கலிங்கவரசர்கள் விடைக் கொடியுடையவர்களாயிருந்ததும், செகராஜசேகரன் என்னுஞ் சிங்காசனப்பெயர் பூண்டிருந்ததும், சிங்கை ஆரியமால் என்றழைக்கப்பட்டதும் அறிந்த கைலாயமாலே ஆக்கியோன் தான் படைத்த அரசரொருவருக்கே அவைகளை அணிந்து அலங்கரித்துவிட்டனர்.

சரித்திர மாறுபாடு கொண்டதாய் ஒரு தூல் வெளிவரினும் அந்தூல் தன்னகத்துக் காணப்படாத உண்மைகளை வெளிப்படுத்துதற்குச் சிறந்த கருவியாவதில் தவறமாட்டாது. இத்தகையதூல்களாற்றான் இன்றைய சரித்திரவுலகம் வினோமாண்பு சான்று பெருக்கமடைந்து சிறப்புற்றிருக்கின்றது.

“ஏதமி லமரர் தம்மை யான்சிறை செய்த தெல்லாம்
தீதென வுரைத்தார் பல்லோ ரன்னதன் செயற்கை யாலே
வேதமு மயனு மேனை விண்ணவர் பலருங் காணு
நாதனிங் கணுகப் பெற்றேன் நன்றதே யான தன்றே”

எனச் சூரபன்மன் கூறிய அறிவுரையை இங்கு ஞாபகப்படுத்துகின்றோம்.

கைலாய மாலை

காப்பு

வெண்பா

திங்களொடு கங்கையணி செஞ்சடையர் மங்கையொரு
பங்கர் கயிலாய மாலைக்குத்—துங்கச்
சயிலமிசைப் பாரதத்தைத் தானெழுது மங்கைச்
சயிலமுகத் தோன்றுணைய தாம்.

நூல்

கலி வெண்பா

சீர்மேவு மேருகிரித் தென்றிசையோர் சம்புமரம்
பேர்மேவ நின்ற பெருமையினு—லேர்மேவு
நாவலந்தீ வென்னுமொரு நாமமுற வத்தீவிற்
காவன் மருவுநவ கண்டுகளாய்—மேவதனுள்
நானு வளங்கெழுசீர் நற்பரத கண்டத்துள்
வானோர் புகழீழ மண்டலத்தின்—மேனாள்
உதயகுல ராச னுதயமதி வாசன்
சிதைவின்மனு ராசவம்ச தீரன்—துதையளிகள்
பாடுமல ராத்திபுனை பார்த்திவன்றன் சீர்த்திமுற்றும்
தேடுந் தனிக்கவிகைச் செம்பியர்கோ—னீடுகரைப்

பொன்னித் துறைவன புலிக்கொடியன் பூவின்மன்னர்
 மன்னனெனுஞ் சோழன் மகனொருத்தி-கன்னியின் னூர்
 தேடுங் கடலருவித் தீர்த்தசுத்த நீரகத்து
 ளாடிப் பிணிதணிப்ப தாநினைந்து-சேடியர்தஞ்
 சேவைகளுங் காவலுறு சேனையுமாய் வந்திறங்கிப்
 பாவையுறு தீர்த்தம் படிந்ததற்பி-னேர்வைபெறு
 கங்குலுற வெங்குமிசு காவ லரண்பரப்பிச்
 சங்கையுறு கூடாரந் தானமைத்து-மங்கை
 விரிந்தசப்ர மஞ்சமெத்தை மெல்லணையின் மீதே
 பொருந்துதுயி லாயிருக்கும் போது-விரிந்தசிலை ௧0
 வேடர்குல மாதுபுணர் வேலா யுதகரன்செங்
 காடன் புதல்வன் கதிர்காமன்-ஏடவிழுந்
 தார்க்கடம்பன் பேர்முருகன் றுமோ தரன்மருகன்
 சீர்க்குரவன் றேவர் திரட்கொருவன்-சூர்ப்பகையை
 மாற்றுங் குகன்குழகன் வாய்ந்தவடி யார்துயரை
 யாற்றுங் குமர னருளாலே-போற்றுதவர்
 வாய்ந்த கதிரைமலை வாழு மடங்கன்முுகத்
 தாய்ந்த நராகத் தடலேறு-சாய்ந்துகங்குல்
 போவதன்முன் னேகியந்தப் போர்வேந்தன் மாமகடன்
 காவல் கடந்தவனைக் கைப்பிடித்தே-ஆவலுடன் ௧௫
 கொண்டேகித் தன்பழைய கோலமலை மாமுழைஞ்சில்
 வண்டார் குழலை மணம்புணர்ந்து-உண்டான
 பூவிலனு போகம் பொருந்திப் புலோமசையுங்
 காவலனும் போலக் கலந்திடுநா-டாவின்மணப்
 பூமான் மதிக்கப் புவிமான் மகிழ்ச்சியுறக்
 கோமான் மனுவின் குலம்விளங்க-நாமானும்
 உன்னியிசு மாசி யுரைத்துத் திருத்தமிசு
 ன்னிதய சந்தோஷந் தான்பெருக-மன்னுபுவி

மாந்தர்சூக மேவ மனுநீதி யுண்டாக
 வேந்தர்கட நெஞ்ச மிகநடுங்கப்—பூந்தவிசின் 20
 வேதன்கை நோகவரு மேலோன் விழிதுயிலப்
 போதன்மணி மேனி புளகரும்பச்—சோதிபெறு
 தேவா லயங்கள் செய்யும்பூ சனைசிறக்க
 மேவாலை வில்லி விருதுகட்ட—நாவார்
 மறையோர்கள் வேள்விமல்க மரதவங்க ளோங்கக்
 குறையாது நன்மாரி கொள்ள—நிறைவாகச்
 செந்நெல் விளையச் செகஞ்செழிக்கச் செல்வமுற
 மன்னன் மகடன் மணிவயிற்றில்—மன்னு
 கருவாய்ந் தயனமைத்த கட்டளைகள் திட்ட
 உருவாய்ந்து பத்துமதி யொத்துத்—திருவாய்ந்த 21
 திங்கண் முகத்தழகுஞ் செய்யவடி வாலழகுந்
 துங்கமுறு முச்சிச் சுழியழகும்—பொங்குமணி்க்
 கண்ணமுகு மூக்கழகுங் காதழகுங் கையழகு
 மண்ணி னரர்போல் வடிவழகும்—நண்ணி
 வரசிங்க ராயன் மகாராச ராசன்
 நரசிங்க ராசனெனு நாமத்—துரைசிங்கம்
 வந்துபிறந் திந்தவள மண்டலமெல் லாமதிக்க
 இந்துவென வேவளரு மேல்வையினிற்—பிந்தியொரு
 பெண்பிறந்தா ளந்தவெழிற் பெண்ணையுமுன் னண்ணலையுங்
 கண்டிபால் வளர்த்துக் கவின்பெறலும்—நண்பாகத் 22
 தந்தையர்க்குந் தாயருக்குஞ் சாற்றுமண மாற்றுவித்த
 கந்தனுமை மைந்தன் கருணையினால்—வந்த
 இருவருக்கு நன்முகூர்த்த மிட்டுமகிழ் பூப்பத்
 தருவிருக்கு மாலைவடஞ் சாத்தித்—திருவிருக்குஞ்
 செய்யமணஞ் செய்து திறல்வேந்தர் போற்றுகிற்பத்
 துய்யநவ ரத்னமுடி சூட்டியபின்—பையரவின்

உச்சியினின் றுடு மொருவனிவ னாகுமென்ன
 மெச்சுசகர் வாளகிரி வெற்புமட்டும்-உச்சிதஞ்சேர்
 தன்னுணை செல்லத் தரியலர்க டாள்வணங்கப்
 பொன்னுட் டரசன் புகழ்குறையப்-பன்னுட்
 டரசர் திறையளப்ப வந்தணர்கள் வாழ்த்த
 முரசதிரப் பேரி முழங்க-வரிசையுடன்
 சங்கமெழுந் தார்ப்பத் தமனியப்பொற் காளாஞ்சி
 மங்கையர்க ளேந்தி மருங்கினிற்-எங்குமிசு
 கட்டியங்க ளார்ப்பக் கனகவரி யாசனத்தில்
 இட்டமெத்தை மீதி லினிதிருந்து-சூட்டமுடன்
 நங்கோ னிராம னடத்தியுல காண்டதுபோற்
 செங்கோ லரசு செலுத்துநாள்-மங்காத
 பாவலர்கள் வேந்தன் பகரு மியாழ்ப்பாணன்
 காவலன்றன் மீது கவிதைசொல்லி-நாவலர்முன்
 ஆனகவி யாழி னமைவுறவா சித்திடலும்
 மானபரன் சிந்தை மகிழ்வாகிச்-சோனைக்
 கருமுகி னேருங் கரன்பரிசி லாக
 வருநகர மொன்றை வழங்கத்-தருநகர
 மன்றுமுதல் யாழ்ப்பாண மான பெரும்பெயராய்
 நின்ற பதியி னெடுங்காலம்-வென்றிப்
 புவிராசன் போலப் புகழினுடனாண்ட
 கவிராசன் காலங் கழிய-அவிற்கிரண
 சந்திரனில் லாதவெழிற் றுரகைபொல் வானரசாள்
 இந்திரனில் லாத விமையவர்போல்-விந்தை
 கரைசேரிம் மாநகர்க்கோர் காவலரண் செய்யுந்
 தரையரச னின்றித் தளம்ப-விரைசேருந்
 தாமமணி மார்பன் றபனகுல ராசன்
 சேமநிதி யாளன் றிறற்பணியால்-நாமநன்னீர்
 மேவரச ராஜபதி வேலினரை நேர்விறல்கொள்

௩௫

௪௦

௪௫

மேவலவ ராவிகவர் வீரபரன்-பாவின்மொழி
 மாதர்மடன் மீதெழுது மாமதன சூபன்மதி
 யாதரவு நீதி யருட்குரிசில்-தீதகலும்
 மாகதர்கள் கோசலர்ம லாடர்கரு நாடர்மிகு
 கேகயர்கண் மாளவர்கள் கேரளர்கள்-வாகைபெறு ௩௦
 சோனகர்வி ராடர்துளு வாதியர்கள் சூமிகு
 சீனரொடு சாவகர்கள் சேதியர்கள்-ஆனவெகு
 சேனைபுடை சூழவய மாவின்மிசை சேனையின
 மானமுடன் மேவுமகா ராசதுரை-வானகத்திற்
 தூண்டிடினுந் தீயினிடைத் தூண்டிடினு: நீரினிடைத்
 தூண்டிடினுஞ் செல்லுந் தூரகதத்தா-னீண்ட
 உரகன்முடி நோவ வுரசரண நாட்டுங்
 கரடதட கும்பக் களிற்றான்-முரணிரவி
 இட்டதனி யாழி யிரதமிணை யல்லவெனும்
 வட்டமுறு மாழி மணித்தேரோன்-முட்டருதாட் ௩௫
 கஞ்சன் படைகள் களம்வரினுங் காதமெதீர்
 பஞ்செனநீ ருக்கும் பதாதியான்-செஞ்சுடரோன்
 ஓங்கு கிரண வலகவர சைச்செயித்துத்
 தாங்கிநிழல் செய்யுந் தனிக்குடையா-னீங்காமல்
 அண்ட ருலகநிமிர்ந் தாடும் பரிசுடைத்தாய்க்
 கொண்டவிடை காட்டுங் கொடியினான்—ஒண்டிறல்சேர்
 கொண்டல்களோ ரேழுங் குரைகடலே முங்குமிறி
 மண்டுவபோ லார்ப்பரிக்கும் வாத்தியத்தான்—புண்டரிகத்
 திந்திரைமு னெண்ம றிலக்குமியர் தம்பதியாச்
 சந்தத நின் ருடுஞ் சமுகத்தான்—சந்தர்தரன் ௪௦
 நம்பன் பரசுதர னாதன் கயிலாயன் [செய்
 செம்பதுமத் தாள்வணங்குஞ் சென்னியா—னம்பொன்றிற்
 வென்றிதரும் பட்டமுடன் வெண்டிருநீ றுந்துலங்க
 வொன்ற வணிந்தநுத லோடையான்—துன்றியுறை

விஞ்சுபடி யோர்கண் மெலிவுகுறை பார்த்தருள்செய்
 கஞ்சமல ரஞ்சமிரு கண்ணினான்—சஞ்சரிகத்
 தேனுலவு பூமணமுஞ் சேர்சந் தனம்பனிநீர்
 நானமண முங்கமழு நாசியான்—வானுலகுங்
 காசினியும் பாதலமுங் காவல் செயவரினும்
 வாசகந்தப் பாதசத்ய வாய்மையான்—தேசுபெற ௬௫
 அப்புலவுஞ் செஞ்சடிலத் தண்ணல் பெருமைகளைச்
 செப்பமுடன் கேட்குந் திருச்செவியான்—எப்பொழுதுங்
 காதலொடு காண்போர் கலிபசிதுக் கந்தணிக்குஞ்
 சீதபுண்டரீகத் திருமுகத்தான்—மீதுயர்ந்த
 அட்டகிரி யற்பமென வம்புலியைத் தாங்குதற்குத்
 திட்டமுடன் வாய்ந்த திறற்புயத்தான்—கட்டழகன்
 கேசவன்றன் மார்பிற் கிளர்சலசை நேசமுடன்
 வாசமுறச் சேரு மருமத்தான்—ஓசைப்
 பனகமுடி மீதுவளர் பாரரசர் தங்கள்
 கனகமுடி யோங்குகழற் காலான்—தனதனிகர் ௭௦
 மாதனத்தான் மாநிறத்தான் மாதுரத்தான் மானிறத்தான்
 ஆதரத்தா னாழிவைத்தா னார்வனத்தான்—வேதனத்தான்
 போலு மெழிலுடையான் பூவுடையான் பூணுடையான்
 மேலும் வயமுடையான் வீறுடையான்—கோலநகர்ச்
 செல்வமது ரைச்செழிய சேகரன்செய் மாதவங்கள்
 மல்க வியன்மகவாய் வந்தபிரான்—கல்விநிறை
 தென்னனிக ரான செகராசன் நென்னிலங்கை
 மன்னவனா குஞ்சிங்கை யாரியமால்—தன்னுழையிற்
 பொன்பற்றி யூரனண்டர் போரி லழல்சூரன்
 மின்பற்று காலின் விலங்குதன்னை—அன்புற்று ௭௫
 வெட்டுவித்து விட்டபுகழ் வேளாளர் வங்கிஷத்திற்
 றிட்டமுடன் வந்து செனனித்தோன்—மட்டுலவுஞ்
 செங்குவளைத் தார்மார்பன் செல்வரா யன்பயந்த.

துங்கமலை யுச்சிச் சுடர்விளக்குக்—கங்கைகுலங்
 கொண்டாடுங் கொண்டல் குடிமைகளோ ரைவரையுந்
 தொண்டாக வேகொணர்ந்த சூழ்ச்சியுள்ளாள்—மண்டு
 தூண்டுமே ராளன் சுகிர்தன் சுபவசனன் [விடை
 பாண்டி மழவன் பரிந்துசென்று—வேண்டிப்
 பெருகுபுகழ் யாழ்ப்பாணம் பேரரசு செய்ய
 வருகுதிநீ யென்று வணங்கத்—திருவரசு ௮௦
 மாற்றகுச் செம்பொன் மகுடமணிந் தோனின்வழி
 காரனிவ னுனபெருங் காரணத்தாற்—பேறுதரச் -
 சாற்று மிவன்மொழியைத் தன்மனத்தோர்ந் தெண்ணிமறு
 மாற்றமுரை யாதுநல்ல வாய்மைசொல்லித்—தோற்றமிகு
 பாண்டவர்க டங்கள் பழையநக ரைத்துறந்து
 மீண்டிந் திரப்பிரத்த மேவியபோ—னீண்டவனும்
 நீடு வடமதுரை நீத்துமக ராலயவாய்
 நாடுந் திருத்துவரைநண்ணியபோற்—சூடுமலர்க்
 கொன்றைச் சடையோன் குளிர்சுவர்க்கம் விட்டிற்றங்கிச்
 சென்றுதிரு வாசூரிற் சேர்ந்ததுபோற்—றுன்றுபுகழ்த் அந்
 தென்மதுரை விட்டுத் திருநகர்யாழ்ப் பாணத்து
 மன்னரசு செய்ய மனமகிழ்ந்து—மின்னொளிசேர்
 வெங்கதிரைக் கண்டு விரிந்துகளி கொண்டலர்ந்து
 செங்கமலங் கூம்பத் திசையிருண்டு—கங்குல்வரச்
 சங்கினங்க ளீன்ற தரளத்தைச் சந்தரனெனப்
 பொங்குங் குமுதம் பொதியவிழ்ப்பப்—பொங்கருறும்
 பூவினளி மூசநிறை யும்புனலில் வாழ்கயல்கண்
 மேளிவளர் பூக மிடறுடைப்பத்—தாவு
 மதித்த வளங்கொள் வயல்செறிநல் லூரிற்
 கதித்தமனை செய்யக் கருதி—விதித்ததொரு ௯௦
 நல்ல முகூர்த்தமிட்டு நாலுமதி லுந்திருத்திச்.
 சொல்லுஞ் சுவரியற்றித் தூணிரைத்து—நல்ல

பருமுத் தரம்பரப்பிப் பல்கணியு நாட்டித்
 திருமச்சு மேல்வீடு சேர்த்துக்—கருமச்
 சிகரந் திருத்தித் திருவாயி லாற்றி
 மிகுசித்ர மெல்லாம் ஊளக்கி—நிகரற்ற
 சுற்றுநவ ரத்னவகை சுற்றியழுத் தித்திருத்திப்
 பத்திசெறி சிங்கா சனம்பதித்து—ஒத்தபந்தற்
 கோலவி தானமிட்டுக் கொத்துமுத்தின் குச்சணிந்து
 நாலுதிக்குஞ் சித்ரமட நாட்டுவித்துச்—சாலு கூடு
 மணிவீதி தோறும் வளர்கமுகு வாழை
 யணியணியா யங்கே யமைத்துத்—துணிவுபெறுந்
 தோரணங்க ளிட்டுச் சுதாகலச சும்பநிகர்
 பூரண சும்பம் பொருந்தவைத்துக்—காரணமாய்
 எல்லா வெழிலு மியற்றி நிறைந்தபின்பு
 நல்லோ ரருண்முகூர்த்த நண்ணுமென்று—சொல்லிடலும்
 மன்னவனுஞ் சீதநதி மஞ்சனமா டிச்செறிந்து
 சென்னியினீ ராற்றிச் சிகைதிருத்தித்—துன்னுமெழிற்
 பொன்னினங்கி சாத்திப் புகழ்கனகப் பட்டுடுத்து
 மன்னுதிரு நீறுவடிவா யணிந்து—உண்ணுமொளி க00
 யுத்தரீ கஞ்சாத்தி யுயர்ந்தசெம்பொற் பாகைதன்னைச்
 சித்திரம தாகச் சிரத்தணிந்தே—ஒத்த
 கடுக்கனிட்டுக் கைகளுக்குக் கங்கணமுஞ் சாத்தி
 அடுக்கவிர லாழி யணிந்து—தொடுத்தமைத்த
 கண்டசரத் தோடுவரு காய்க்கிரோன் றன்கிரண
 முண்ட பதக்க முரத்தணிந்து—கொண்டிடையிற்
 சுற்றியரை ஞாண்பொருத்தித் தோள்வலயஞ்சோதிமணி
 வெற்றிக் கழல்பதத்தின் மீதணிந்து—மற்றுஞ்
 சகலா பரணமிட்டுத் தந்திமுகற் போற்றிப்
 புகழ்பூ சனைகள் புரிந்து—அகலாது க00
 சிங்கார மாக்கித் திருத்தியழ காயமைத்த

சிங்கா சனத்திற் சிறந்திருப்பச்—சங்கார்ப்பத்
 தண்ணுமைசல் லாரி தடாரி நிமின்முரசு
 நண்ணு முருடு நகுபேரி—யெண்ணுகின்ற
 மத்தளங்கைத் தாள மணிக்கா களஞ்சுகை
 தித்திமுதல் வாத்தியங்கள் சேர்ந்ததிர—வித்வசனர்
 தம்புருவேய் வீணை சரமண் டலந்தொனித்துச்
 சம்பிரம சங்கீதந் தாமிசைப்ப—விம்பச்
 சசினேர் குடைநிழற்றச் சாமரைகள் வீச
 நிசியோட்டு தீவர்த்தி நீட்டச்—சுசியான கக0
 பன்னீர் சிவிறப் பரிமளமெங் குங்கமழ
 நன்னீர்மை யாலத்தி நாட்டமிடச்—சொன்னீர்மை
 ஆசிமறை யோர்புகலா வாரவழுண் டாக்கியிடக்
 காசின்மணித் தீபங் கவினிரைப்பப்—பேசுகழ்ப்
 பாண்டி மழவன் பழையவழி யின்வழியே
 பூண்டதுதற் பட்டம் புனைந்தருள—வாண்டிருந்து
 பூதானம் பொற்றானம் போற்றுகன்னி காதான
 மாதான மன்ன மருடானம்—கோதானம்
 யாவு மகிழ்ந்துகொடுத் தாரெழில்சேர் பேரொளிகள்
 தாவுமணி மண்டபத்திற் சார்ந்திருந்து—மேவுமருட் கக1
 டேன்போன் மொழிபாகர்ச் சிந்தைசெய்து வந்தனையா
 யான்பால் பழமு மருந்தியபின்—தான்பாரப்
 பொற்கலத்தி விட்டபசும் புத்தமுத மென்னநின்ற
 நற்கறிபால் சீனி நறுநெய்யும்—அற்புதமாய்
 ஆனரச மாக்கதவி யார்வருக்கைத் தீங்கனிநற்
 றேன்மிசூத்த திவ்யமுள தீஞ்சுவையோ—டான
 தருந்திப் பசியாறி யஞ்சுசுத்தி செய்து
 திருந்துமணிப் பந்தரின்சீழ்ச் சென்று—பொருந்தியசீர்
 மேலம் பரத்தரசன் மேவுமயி ராவதத்தின்
 கோலம் பொருந்துமத குஞ்சரத்தை—ஞாலம் கஉ0

புகழ்க் கொணர்ந்தமைத்த பூஷணங்க ளெல்லாந்
 திகழ்ச் சமைத்துத் திருத்தி—மகிழ்வுபெறச்
 சீமான் செயவீரன் சித்தசனே ரொத்தமன்னன்
 கோமா னெனுஞ்சிங்கை யாரியர்கோ—ஔமான்மெய்த்
 துங்கக் களிற்றிற் துலங்கமகிழ்ந் தேறுதலும்
 மங்கலஞ்சேர் பல்லியங்கண் மற்றதிர—அங்கமுறு
 தந்திரமோர் நான்குஞ் சகலவிரு துஞ்சுழ
 விந்தரபத வீதியென வேற்றமிஞ்ச—மைந்துபொலி
 வங்கங் குலுங்க மலாடங் கிடுகிடென்னக்
 கொங்கங் கலங்கிக் குடிவாங்க—வங்கம் கட்டு
 பயந்துநெரிந் தேங்கிப் பதைபதைக்க யானை
 நயந்தபதம் வாங்கி நடந்து—ஊயந்ததெரு
 வீதியினி லேகநகர் மேவுசனர் யாவர்களும்
 நீதிமன்னர் யாரு நெறிக்கொண்டே—ஆதிதொட்டு
 இந்நாள் வரைக்குநப்-பா லெய்துதுய ரெங்காச்சோ
 மன்னு வுனைக்கண்ட மாத்திரத்தே—யின்னேதா
 னீடேறி னோமிகவு மின்பமுற்றோ மெம்வறுமை
 காடேறி யோடக் கரைகண்டோந்—தோடேறு
 மாலையணி மார்பா வயவீமா வாள்பிமா
 மாலேநிகர் மன்னு வருகவேன்பார்—வேலையென்னக் கட்டு
 கோத்தபெருஞ் சேனைக் குலவேந்தா வெம்முகத்தைப்
 பார்த்தருளா யெங்கே பராக்கென்பார்—கீர்த்தியுடன்
 முட்டுவார் போல முடுகுவார் நாலுதிக்குங்
 கிட்டுவார் நல்வசனங் கேட்டிடுவார்—சட்டமுடன்
 பாடுவார் வாசப் பரிமளங்கள் வீசுவார்
 ஆடுவா ரார்களிகொண் டார்த்தெழுவார்—சூடுமதிக்க
 கங்காள நாதன் கறைக்கண்டன் மாதுமையோர்
 பங்காளன் றன்றிருக்கட் பார்வையினுன்—மங்காமல்
 ஆண்டிலொரு தூது மழியாமை யிப்பதியை

யாண்டுமிக வாழ்வா யரசவேன—வீண்டி காட்டு
 மலர்மாரி தூவி வருவார்கள் யாரும்
 பலகாலும் பாதம் பணிய—நலமான
 மங்கையர்க்கு மன்னன் வரவறிந்து வாய்ந்தகுடக்
 கொங்கை குலங்கக் குழல்சரியச்—செங்கைவளை
 ஆர்ப்பச் சிலம்புகொஞ்ச வம்புலியைப் போல்வதனம்
 வேர்க்கயிறைந் தோடிமணி வீதிவந்து—பார்க்கிலிவன்
 விண்ணவனோ வாதி விரிஞ்சனோ செங்கமலக்
 கண்ணனோ பேரளகைக் காவலனோ—மண்ணரசாள்
 வேந்தர்களின் முன்னம் விசயனோ வீடுமனோ கச0
 ஆய்ந்த ரகுலஞ்சே ராரியனோ—போந்தவன்றன்
 சந்தமணி மார்பழுந்தச் சாரா திருந்தனமேல்
 இந்தமுலை யென்னோ வெழுந்ததென்பார்—மந்திரமாய்
 நாமொருதூ தேவி நயந்திவனை மேவியின்பக்
 காமரச முண்போங் கலங்கமென்பார்—பூமியில்யாங்
 கொண்டவிர கந்தீரக் கொங்கையினி லிங்கிவன்கை
 முண்டகந்தொட் டாலதுவே மோட்சமென்பார்—வண்டு
 செறிந்ததொடை யானிவனைச் சேராமல் யாமும்
 இறந்ததின லென்னபய னென்பார்—நிறந்திகழ
 இப்பிறப்பி லிங்கிவனைச் சேராமல் யாமிறந்தால் [கசடு]
 எப்பிறப்பிற் றுய்ப் போமில் வின்பமென்பார்—இப்படியே
 பேதையர்முன் னாயெழில்சேர் பேரிளம்பெண் னீராகக்
 காதலிடை மூழ்கிவிடக் காவலனும்—போத
 நகரி வலம்வந்து நானிலமும் போற்றப்
 புகலுமணி மாளிகையிற் போந்து—இகலரிமாத்
 தாங்குமணி யாசனத்திற் றண்ணளியு மெய்நலனும்
 ஓங்கநனி வீற்றிருந் தங்குன்னித்—தேங்கமழும்
 புண்டரிக மார்பன் புகலுமது ராபுரியோன்
 எண்டிசையும் மேத்து மிராசமந்தரி—கொண்டதொரு

வேதக் கொடியன் விருதுபல பெற்றுதுரை .
 தீதப் பிரவுடிகன் கிர்பையுள்ளான்—தீதற்ற [புவியோர்
 புந்தியுள்ளான் மேன்மையுள்ளான் புண்ணியமுள்ளான்
 வந்திறைஞ்சும் பாத மகிமையுள்ளான்—முந்திரிபாற்
 றோன்றி யகிலாண்ட கோடியெல்லாந் தோற்றமுற
 ஈன்றோன் குலத்தி லெழுசூலத்தான்—சான்றோன்
 புவனேக வர்குவென்னும் போரமைச்சன் றன்னை
 நவமேவு நல்லூரி னண்ணுவித்துச்—சிவநேச
 ஆகத்தான் றோன்று மனுஷத்தான் னன்னமருள்
 தாகத்தான் விஞ்சந் தருமத்தான்—சோகந்தீர்
 பாகீ ரதிகுலத்தான் பைம்பொன்மே ழித்துவசன்
 பாகாரும் வேங்கைப் பருப்பதத்தான்—வாகாரும் கருடு
 கார்காத்து விட்டதென்னக் காமுறுபொன் பற்றியென்னும்
 ஊர்காத்து விட்டுவந்த வுச்சிதவான்—பேர்சாற்றில்
 வாசவனேர் பாண்டி மழுவனையும் தம்பியையு
 நேசமுறு மைத்துனமை நேர்ந்ததுரை—பேசுபுகழ்ச்
 செண்பகப்பேர் வாய்ந்த நிறன்மழுவ னொடுமவன்
 நண்புபெறு தம்பியையு நானிலத்திற்—பண்புசெறி
 தக்க பலவளமுஞ் சார்ந்துகல்வி நாகரிகம்
 மிக்கதிரு நெல்வேலி மேவுவித்துத்—தக்கவர்கள்
 எல்லாரு மேத்து மிரவிகுல மன்னவரை
 சொல்லும் பெயர்புனைந்த சுத்தபர—நல்லபுகழ் ககூ0
 சூழங்கங் காகுலத்துத் துய்யதுளு வக்கூட்டம்
 வாழும் படிக்குவந்த மாசின்மணி—ஏழுகடல்
 சுற்றுபுவி முற்றுந் துதிக்குஞ் சுகபோசன்
 கற்றவருக் கீயுங் கனகதரு—வெற்றிதரு
 காவிமலர் மார்பன் கருதும்வெள் ளாமரசன்
 மேவுகலை ஞான வினோததுரை—காவிரியூர்ச்
 செய்ய நரசிங்க தேவனைநற் சீர்வளங்கள்

வைகுமயி விட்டிதனில் வாழவைத்து—வையகத்து
முத்தமிழ்சேர் சித்தன் முகசீ தளவசனன்
சித்தசரூ பன்மன் றிருச்சமுகன்—மெத்தியசீர் ௧௧௫
வாலீநகர் வாசன் மருள்செறிவெள் ளாமரசன்
கோலமிசு மேழிக் கொடியாளன்—மூலமிசு
செண்பகமாப் பாணையுஞ் சேர்ந்த குலத்தில்வந்த
தண்குவளைத் தார்ச்சந்தர சேகரனும்—பண்புடைய
மாப்பாண பூபனையு மாசில்புகழ்க் காயனகர்ப்
* பூப்பாண னென்னவந்த பொன்வசியன்—கோப்பாண
சீரகத்தார் மார்பன் செறிகனக ராயனையும்
பாரகத்துண் மேன்மை பலவுடைத்தாய்—நீரகத்தாய்த்
தொல்லுலகோர் நாளுந் தொகுத்துப் பிரித்துரைக்குந்
தெல்லிப் பழையிற் றிகழவைத்து—நல்விருதாய்க் ௧௧௦
கோட்டுமே ழித்துவசன் கோவற் பதிவாசன்
சூட்டுமலர்க் காவித் தொடைவாசன்—நாட்டமுறு
மாதிக்க வேளாள னுயுங் கலையனைத்துஞ்
சாதித்த ரூப சவுந்தரியன்—ஆதித்தன்
ஓரா யிரங்கதிரோ டொத்தவொளிப் பொற்பணியோன்
பேரா யிரவனெனும் பெரரசைச்—சீராருங்
கன்னல்செறி வாழை கமுசுபுடை சூழ்கழனி
துன்னு மினுவில் துலங்கவைத்துப்—பொன்னுலகிற்
கற்பகநேர் கைத்தலத்தான் கச்சூர் வளம்பதியான்
மற்பொலியுந் தோட்டுவளை மாகையினுன்—பொற்பார் ௧௧௫
நதிகுலவெள் ளாமரசன் நானிலத்தின் மேன்மை
அதிகபுகழ் பெற்றவழி காளன்—சிதிபதிபோல்
மன்னனிக ரான்மன்னன் மாமுத் திரைகள்பெற்று
தன்னிகரில் லாதவிற்ற ரூட்டிகவான்—இந்நிலத்தில்
ஆலமுண்ட கண்ட னடியைமற வாதவள்ளல்

லீலகண்ட னென்னு நிருபனையு—மேலுமவன்
 தம்பியரோர் நால்வரையுந் தான்பச் சிலைப்பளியி
 லும்பர்தரு வென்ன வுகந்துவைத்துச்—செம்பதும
 மாதுவள ருஞ்சிகரி மாநகர்வெள் ளாமரசன்
 சாதூரியன் காவிலலர்த் தாரழகன்—ஓதுமொழி கஅ0
 உண்மையுள்ளான் கல்வி யுகப்புள்ளா னூக்கமுள்ளான்
 வண்மையுள்ளான் மேலும் வளமையுள்ளான்—திண்மை
 மாரன் கனக மழவனைப் பின்னூல்வருடன் [பெறு
 சேரும் புலோலி திகழவைத்துப்—பேரளகைக்
 காவலனோர் செல்வன்மலர்க் காவியணி யும்புயத்தான்
 பாவலருக் கின்பப் பசுமேகம்—பூவில்வரு
 கங்கா குலத்துங்கள் கவின்பெறுமே ழிக்கொடியோன்
 மங்காமல் வைத்த மணிவிளக்குச்—சிங்கார
 கூபகநா டாளன் குணராச னற்சமுகன்
 கூபகா ரேந்தரக் குரிசிலையுஞ்—சோபமுற கஅ1
 நண்ணக் குலத்தி* னரங்குதே வப்பெயர்சேர்
 புண்ய மகிபால பூபனையும்—மண்ணினிடைப்
 பல்புரத்தி னல்வளமு மொவ்வாப் பலவளஞ்சேர்
 தொல்புரத்தின் மேன்மை துலங்கவைத்து—வில்வில்
 விசயன்போர் வீமனுயர் வீறுகொடைக் கன்னன்
 இசையிற் பொறையி லியற்றருமன்—வசையற்ற
 புல்லூர்த் தலைவன் புகழ்செறிவெள் ளாமரசன்
 எல்லார்க்கு மேலா மிரதனமுடிச்—செல்வமுறு
 தேவரா சேந்தரனெனுஞ் செம்மறனை—யிந்திலத்திற்
 கோவிலாக் கண்டி குறித்துவைத்து—நாவிரியுஞ் கக0
 சீர்த்தியுறு செம்மல் செழுந்தொண்டை நாட்டரசன்
 கோத்தமணப் பூந்தார்க் குவனையினு—னாத்தகவிக்
 கம்ப னுரைத்த கவியோ ரெழுபதுக்குஞ்

*நரங்குதேவப்பெயர் என்றும் பாடம்.

செம்பொன்பி ஷேகஞ் செயங்குலத்தான்—பைம்புயனேர்
 மண்ணாடு கொண்டமுதலீ யெனு மன்னவனை
 யுண்ணாட் டிருபாலை யூரில்வைத்து—கிண்ணாட்
 டிறைவனிகர் செல்வ நெழில்செறிசே யூரன்
 நிறைபொறுமை நீதியக லாதான்—நறைகமழும்
 பூங்காவி மார்பன் புகழுளவெள் ளாமரசன்
 நீங்காத கீர்த்தி நிலையாளன்—பாங்காய் ககூரு
 இனியொருவ ரொவ்வா விருகுலமுந் துய்யன்
 தனிநா யகனெனும்பேர் தாங்கு—மினியவனை
 மற்றுமுள பற்று நகர்வளமை சூழ்ந்திடுதென்
 பற்று நெடுந்தீவு பரிக்கவைத்துச்—சுற்றுபுகழ்
 வில்லவன்றன் வஞ்சி நகருறைவெள் ளாமரசன்
 பல்லவ னோடிரண்டு பார்த்திவரை—நல்விளவு
 தாவுங் கழனிகளுஞ் சாற்றும் பலவளமு
 மேவுவெளி நாட்டில் விளங்கவைத்துப்—பூவில்
 தலையாசி சேவகரிற் றக்கவர்க டம்மை
 நிலையாக நாட்ட நினைத்துச்—சிலைதரித்த உ00
 வல்லியமா தாக்கனென்னு மாகூர விரியனைச்
 சொல்லியமேற் பற்றுத் துலங்கவைத்து—நல்ல
 இமையாண மாதாக்க னென்னுமிக லோனை
 அமைவாம் வடபற்றி லாக்கி—இமயமறி
 செண்பகமா தாக்கனெனுஞ் சீர்விறலோன் றன்னையிரு
 கண்போலக் கீழ்ப்பற்றைக் காக்கவைத்து—ஒண்பயி லும்
 வெற்றிமா தாக்கனெனும வெய்யதிற லோனைமிக
 உற்றிடுதென் பற்றி லுகந்துவைத்துச்—செற்றலரை
 வென்ற படைவீர சிங்கனெ னும் வீரியனைத்
 தன்றிருச்சே னைக்குத் தலைமைசெய்து—துன்றிவரும் ௨0௫
 ஆனை குதிரை யமரு மிடங்கடல்போற்
 சேனை மனிதர் செறியிடமோ—டானவெல்லாம்

அங்கங்கே சேர்வித் தருட்டார காகணத்துட்
 டிங்க விரூந்தரசு செய்வதுபோற்—றுங்கமுறு
 பூபாலர் வேந்தன் புதியநக ராதிபதி
 சாபாலங் காரந் தருராமன்—மாபா
 ரதமாற்று மாயவன்போ லெய்துபகை மாற்று
 மிதமாய்ந்த வீரர் வினோதன்—பதுமமலர்ப்
 புங்கவண்ப் போலப் புவிநிருத்தி யாண்டுவைத்த
 சங்கச் சமுகத் தமிழாளன்—பொங்குந் உக௦
 தரைராச னம்புவியைத் தாங்குமகா ராசன்
 துரைராசன் தூயபுவி ராசன்—வரமார்
 செயசிங்க வாரியனஞ் செய்யகுல ராசன்
 நயந்துபுவி யாண்டிருக்கு நாளில்—வியந்த
 மதுரைநகர்ச் சொக்கர் மலர்ப்பாதம் போற்றி
 இதயத் திரவுபக லெய்தி—விதனமுறும்
 அக்கவின்சேர் கோவி லமைத்துப்ர திட்டைசெய்து
 சொக்கலிங்க மென்றுபெயர் சூட்டுமென்ன—மிக்க உக௫
 மனநீனவின் மன்னன் மதித்துமஞ்ச மீதிற்
 புனைதுயிலாய் மேவியிடும் போது—புனிதமிகு
 மாயனுக்கும் வேதனுக்கு மாமறைக்கு மெட்டாத
 தூயபெரு ஞானச் சுடர்ப்பிழம்பு—காய்கதிரோ
 டொத்ததிரு மேனி யுருவமொழித் துப்புவிடில்
 வைத்த மனிதர் வடிவாகிச்—சித்ரமிகு
 காதிற் கடுக்கணிட்டுக் கைக்கங் கணமணிந்து
 சோதித் திருவலயந் தோளிலிட்டுப்—பாதத்தில்
 வீரக் கழலணிந்து மிக்கசெம்பொற் பட்டுடுத்துச்
 சாரு மசூடந் தலையிலிட்டுப்—பாரச்
 சகல பணியுமிட்டுத் தன்மனையென் றோர்பெண்
 புகலுஞ் சருவாங்க பூஷணியாய்—மிகவெழில்சேர் உஉ௦
 வம்பார் குழலியொடு மல்குகன வின் கணின் று

நம்பேர் கயிலாய நாதனென்ன—நம்பி
 விழித்தெழுந்து மன்னன் விடையேறு நாதன்
 ஒளித்துநின்றூட் கொண்டானென் றுன்னிக்-களித்துமன்ப்
 பூரணம தாகிப் புனிதா லயமியற்றக்
 காரணமாய் நன்முகூர்த்தங் காட்டுவித்து—ஆரணத்தீற்
 சொன்னமுறை தப்பாமற் சுற்றிச் சுவரியற்றி
 மன்னுசபை மூன்றும் வகுத்தமைத்து—உன்னி
 அதிசயிப்ப வீசனுறை யாலயமாற் றிப்பார்ப்
 பதிகோவில் பாங்கருறப் பண்ணி—விதியாற் உஉரு
 பரிவார தேவர் பதியாக சாலை
 உரிதா மிடங்களிலுண் டாக்கி—அரிதான
 உக்ராண வீடுமமைத் தேர்துதிரு மஞ்சனத்து
 மிக்கதிரு வாஷியுடன் வெட்டுவித்து—முக்யமுறு
 மாமறையோர் வாழு மணியால யங்கள்செய்து
 ஓமமுறை செய்யுமிட முண்டாக்கிச்—சாமநிதம்
 ஓதுவிக்கு மாலயஞ்செய் துண்டுபசி தீர்ந்துவைக
 ஓதனத்தா னப்பதியு முண்டாக்கிச்—சோதியுறை
 தேரோடும் வீதி திருத்திமட முஞ்சமைத்துக்
 காரோடும் பொங்கர்களும் காரணித்துச்—சீரான உஉ0
 செம்பதம வேடைகளுஞ் செய்யமணி மேடைகளும்
 உம்பர்ப்பதி யென்னமகிழ்ந் துண்டாக்கி—அம்புஷியுட்
 கேதாரந் தன்னிற் கிளர்மதனார்ச் சித்துவைத்த
 வாதார லிங்க மழைத்தருளி—மீதாக
 வந்தபிர திட்டை மகிழ்வோடு செய்தருள
 அந்தணரு ளாய்ந்நிங் கனுப்புமெனச்—செந்திருவார்
 சேது பதிக்குச் செழும்பர் சுரமனுப்பி
 யாதிமறை யோர்கள்புக ழாசிரியன்—வேதமுணர்
 கங்கா தானெனும் பேர்க் காசினக ரோணையினி
 திங்கே யவனனுப்ப வெய்தியபின்—செங்கனிவாய்ச் உஉரு

சீதை கொழுநன் றிகழ்ராம நாத்நையப்
 போதுபிர திட்டை புரிந்ததுபோல்—ஒதுவன்னச்
 சந்தனக்கா னூட்டிச் சலாகைநிரைத் துப்பரவிச்
 சுந்தரப்பொற் பந்த துலங்கவிட்டு—அந்தரத்தில்
 ஆடுகொடி கட்டியது முதலாய் செய்தமைத்து
 நீடு விதான நிறைவேற்றிக்—கோடிவன்னக்
 கச்சா லலங்கரித்துக் கற்றைமுத்தின் குச்சணிந்து
 பச்சைகறுப் புச்சிவப்புப் பத்தியிட்டு—இச்சையுடன்
 துப்புக் குவைபிணித்துச் சுத்திதனக் கொத்திசைத்துக்
 குப்பைக் கனகக் குசைபரப்பி—ஒப்பமுறப் உச௦
 பாக்குக் குலைகதலிப் பைங்குலைதா முங்குலையுந்
 தூக்கியணிந் தெங்குந் துலங்கவிட்டு—வீக்குஞ்
 சிலைபோல் வலயமிட்டுச் சித்திரங்க ளாகக்
 கலையாற் சூடம்பரப்பிக் கட்டி—நிலையான
 கன்னலொடு பச்சைக் கமுகுகத வித்தொகைகள்
 துன்னுமணி வீதியிட்டுத் தோரணித்துப்—பொன்னகர்
 சோடித்த தற்பினெயில் சூழ்ந்தமணி யாலயத்தை [போற்
 நாடுற்ற சந்தனத்தி னுன்மெழுகி—நீடுமொளி
 மாணிக்க நீலம் வைடு ரியம்வயிரம்
 ஆணித் தரளத் தமைத்தழுத்திப்—பாணித்துப் உச௧
 பத்துத் திசையும் பரந்துதயங் குங்கிரண
 சித்ரமுறு சிங்கா சனந்திருத்தி—வைத்தபின்பு
 மாசின்மறை யோர்குரவன் மஞ்சனமா டித்திரும்பிப்
 பேசுரட்சா பந்தனமும் பேணியிட்டு—ஒசைவிடை
 கோட்டித் திசைகளெட்டுங் கொண்டசுத்த தண்டிலத்தைப்
 போட்டுக் கமலதளம் போற்பரப்பி—நாட்டமிட்டுப்
 பஞ்சவன்னந் தூவியிட்டுப் பச்சைக் குசைபரப்பி
 விஞ்சுபொற் சும்பகல மீதுவைத்து—அஞ்சலியாய்க்
 கோலமலர் தூவிக் குளிர்ந்தசெம்பொற் பட்டுடுத்திப்

பாலைகைகள் சுற்றிப் பரப்பிவைத்து—மூலபரன் ௨௫௦
 ஆகமத்தா லவ்வகை யாகவமைத் துச்சந்தர்
 சேகரீன யாகமத்திற் சேர்த்துவைத்துப்—பாகமுற
 முப்பத் திரண்டறமு முற்றவளர்த திட்டவருட்
 செப்புற்ற சொர்க்கச் சிவையைவைத்தே—ஒப்பற்ற
 ஆபரண வாசி யழகுறுபொற் பட்டுடைகள்
 சோபனம தாகத் துலங்கணிந்து—தூபமிட்டுச்
 சாதிகர வீரமொடு சண்பகஞ்செங் காந்தள்பிச்சி
 சீத வனசந் திருக்கடுக்கை—ஆதியவா
 மாமலர்கள் வாரி மலர்ப்பதத்தின் மீச்சொரிந்து
 தாமவட முந்துலங்கச் சாத்தியிட்டுத்—தூய்மையுறு ௨௫௫
 சம்பா வடிசில் சகலவித மாச்சமைத்து
 விம்பவட மேருவென்ன வேருவித்துச்—சம்பிரமாய்
 மாங்கனியோ டாரும் வருக்கைக் கனிகதலித்
 தீங்கனியு மந்தரம்போற் சேர்த்துவைத்துப்—பாங்கரினிற்
 பச்சிளநீர் நெய்தேன் பலகாரம் பால்முதலா
 உச்சிதம தாக வுவந்துவைத்து—வச்சரமணி
 யள்ளி யழுத்தி யழகுறுகா ளாஞ்சிதனில்
 வெள்ளிலையும் பாகும் விளங்கவைத்துத்—தெள்ளியசீர்த்
 தாமத் தரளத் தவளக் குடைநிழற்றக்
 காமருறு மாலவட்டங் கைப்பிடிக்கச்—சேமமடற் ௨௬௦
 சல்லரி பொற்பேரி தவின்முரசு தண்ணுமைமற்
 றெல்வா முரசு மெழுந்தொலிப்பச்—சொல்லரிய
 மங்களங்க ளார்ப்ப வனிகையர்பல் லாண்டிசைப்பப்
 பொங்குங் கவரி புடையிரட்டப்—பங்கமுடன்
 நாடகத்தின் மாதர் நடிக்கத் தொனியெழும்பச்
 சோடசபூ சாவிதங்க டோற்றமிட்டு—ஆடு
 மயில்போ லுமாபதிக்கு வாய்த்த திருநாமங்
 கயிலாய நாதனைனக் காட்டி—வெயிலிமைக்குஞ்

செக்கர்த் திருவுருவிற் சீரபிடேகம் புரிய
 அக்கினியி னோமகன்ம மாற்றியபின்-பக்கமுறு 2௬௫
 கும்பமுறு மஞ்சனத்தைக் கொண்டமலர்க் கையினெடுத்த
 தம்பொன்மணி மேனியினி லாக்குதலும்-உம்பருக்குந்
 தூயமுனி வோர்க்குந் துறவியர்க்கு மெட்டாத
 மாயமல கன்மமற்ற மாசில்பரன்-வாய்மையிடி
 வாக்கு மனவிகற்ப மாமறைக்கு மெட்டாமற்
 போக்குவரத் தில்லாப் புனிதபரன்-நோக்கியிடிற்
 புண்டரிகத் தோற்கும் புருடோத் தமற்குமெட்டா
 அண்டரண்ட மெங்கு நிறை யாதிபரன்-கொண்டமைந்த
 ஓத்த வருவுருவா யொப்புவமை யொன்றுமில்லாச்
 சுத்தசித்த சத்தான சூட்சுபரன்-சித்தமுறு 2௭0
 ஆதிநடு வீறு மடிமுடியு நாடரிதாய்ச்
 சோதிமய மாகிசின்ற சுத்தபரன்-நீதியினிற்
 சேருந் திரிபுரமுந் தீப்படுத்தச் சிந்தைசெய்து
 மேருச் சிலைவளைத்த வீரபரன்-பாரமுறும்
 ஓங்காரத் துள்ளொளியா யுற்றதொகை யட்சரத்து
 நீங்காம வேநிறைந்த நித்தபரன்-வாங்காது
 புக்க விருவினையாய்ப் போதமுமா யுட்பொருளாய்த்
 துக்கசுக மில்லாத தூயபரன்-அக்கினியாய்
 மண்ணாய்ப் பரந்துலவு மாருதமாய் வார்புனலாய்
 விண்ணுகி நின்ற விமலபரன்-எண்ணுகின்ற 2௭௫
 ஒன்றாய்ப் பலவா யுள்ள துமா யில்லதுமாய்
 நன்றுதீ தற்றிருக்கு ஞானபரன்-அன்றியுமே
 தோன்றுபதி னாலகிற் றேற்றுமுயிர் வர்க்கமெலா
 மீன்றவளை வாமத் திருத்துபரன்-ஊன்றுமனப்
 பத்தியுள் ளொர்கட்குப் பரவரிய சாயுச்ய
 முத்திகொடுக் குங்குணை மூர்த்தபரன்-சித்தசன்முன்
 கூறுமல ரம்புதொடக் கோலநுதற் றீவிழியா

னீறுபட வன்றெரித்த நித்தபரன்—பூருவத்திற்
 றந்தி முகவனையுந் தம்பி முருகேசனையு
 மைந்தரெனத் தந்தருளு மாயபரன்—சந்தரன்றன் 2-20
 றாதாய்ப் பரவையெனுந் தோகையிடத் தேயிரவின்
 மீதே நடந்த விமலபரன்—பாதமலர்
 கன்றச் சிலம்பு கொஞ்சக் கங்கையுட லம்பதற
 மன்றுண்ட மாடும் வரதபரன்—என்றுமுள
 போதசிவ ஞான புராணமய மாய்முதிய
 வேதவடி வாகி விளங்குபரன்—ஒதுமுறை
 கைதொழுவோர் தங்கள் கருத்தொருமை யோர்ந்துருகு
 மெய்யுருவாய் நின்று விளங்குபரன்—வையகத்திற்
 சிந்தித் தொருகாற் சிவாவென் றுரைக்கிலதற்
 கந்தரமாய் நின்றங் கருள்செய்பரன்—மந்தரத்தைப் 2-21
 பாற்கடலி லேகடையப் பண்பொடெழுந் தண்டரஞ்ச
 வார்க்குமுழு நஞ்சையுண்ட வாதுபரன்—போர்க்கெழுந்த
 மத்தகெச முட்கி மறுகிவரத் தோலையுரித்
 துத்தரிய மாக வுகந்தபரன்—அத்தனா
 ரிந்தவித மெல்லா மிதயத் துணர்ந்தருளி
 நந்தி திருமுகத்தி னூட்டமிட்டு—நந்தமிர்தச்
 சித்திரகை லாசமொடு தென்கயிலை யிவ்விரண்டு
 கித்தமுள மோர்ந்துறையு நேயபத்தி—அத்துடனே
 முக்கைலை யாகநல்லை மூதூரி னென்றமைந்த
 தக்கைலை மீதி னமர்ந்துறைய—விக்கணமே 2-22
 யுன்கணமு நீயு முளமகிழ்ச்சி யோடெழுந்தெம்
 முன்பு வருகென்று மொழிவழங்கிப்—பொன்புரையு
 மிக்கதிரு மேனியிடை வெண்ணீ றணிதுலங்க
 அக்கமணி மாலை யழகெறிப்பக்—கொக்கிறகுந்
 திங்கட் பருதி செறிந்து துலக்கமுறக்
 கங்கை மறுகிக் கரைபுரளக்—கங்குலினுஞ்

சங்கக் குழைதுலங்கச் சர்ப்பா பரணமின்னத்
 துங்கக் கடுக்கைத் தொடைதுலங்க-வெங்கயத்தின்
 போர்வை தயங்கப் புலியி னதள்வயங்கக்
 கோவைத தலைமலைக் கோப்பிலங்கப்-பேர்வதிந்த ௨௬௫
 அத்தியுடன் மத்த மழகெறிப்ப வையிரண்டு
 கைத்தலத்தி றென்றிற் கன துலங்க-வொத்திருக்கு
 மொன்பது கைத்தலத்து மோங்குமணி சூலபயம்
 மின்பொலியும் வச்சிரம்வாள் வெங்கயிறு-அன்புபெறு
 மங்குசம்வெம் போகி யரிமா னிவைதயங்கப்
 பங்குடையாண் மேனி பளபளென்ன-வங்கணனூர்
 மால்விடையின் மீது மகிழ்வொடுவந் தேறுதலு
 நாலுமறை யங்குமுறி நாவிசைப்பக்-கோலமலர்ப்
 பங்கயனு மாலுமிரு பக்கமணி யாகவரப்
 புங்கவர்க ளெல்லோரும் பூச்சொரிய-மங்குலுறை ௩௦௦
 தேவன் சிவசிவென்னச் சித்தர்வித்தி யாதரர்கள்
 கூவியர மூமெல்லாங் கூறிவர-மேவியுறு
 தும்புருவு நாரதனுந் தூயமணி யாழிசைப்பக்
 கிம்புருடர் கின்னரர்கள் கீர்த்திசொல்லி-யம்பருறை
 மாமுனிக ளட்ட வசுக்கள்சப் தரிவிசு
 ளாமுறையில் யாரு மரகரென்னச்-சேமமுள்ள
 அட்டதிக்குப் பாலகர்க ளாருமரு காகவந்து
 கட்டியங்கள் கூறிக் களித்துவரத்-திட்டமுட
 னந்திகணஞ் சூழ்ந்துவர நாகர்ப்பதி மேவுபல
 துந்துபி களார்த்துத் தொணியெழுப்ப-வெந்தைபிரா ௩௦௫
 னெல்லாரும் போற்ற வெழிலினுடனே யமைத்த
 நல்லூர்க் கயிலைதனி னாடிவந்து-சொல்லரிய
 கர்ப்பூர தீபங் கனகமடன் மீதெடுப்பச்
 சிற்பரனீ தெல்லாஞ் சிறந்துவந்து-பொற்பிடுநெடு
 செப்புமலங் காரயிட்ட தேரி லெழுந்தருளி

யப்பரிசே யாரு மணிந்துவர—வொப்பரிய
 வீதிவல மாகவந்து மேவுமணி யாலயம்புக்
 காதிபர னங்கே யமர்ந்துறைந்து—நீதியுறு
 மன்னவருஞ் சீரு மனிதர்களும் வாழ்ந்திருக்க
 யுன்னியருள் செய்தா னுகந்து.

௩௬௦

நூ ல ர சி ரி ய ர்

நேரிசை வென்பா

கற்றோர் புகழ்க் கயிலாய மாலைதன்னை
 நற்றமிழி னாற்றொடுத்து நாட்டினான்—சுற்றுறையூர்ச்
 செந்தியப்பன் றந்தசிறு வன்முத்து ராசனென
 வந்தகவி ராசமகு டம்.

ஆசிரிய விருத்தம்—தனியன்

இலகிய சகாத் தமெண்ணூற் றெழுபதா மாண்ட தெல்லை
 அலர்பொலி மாலை மார்ப இம்புவ னேக வாகு
 நலமிகும் யாழ்ப்பாணத்து நகரிகட் டுவித்து நல்லைக்
 குலவிய கந்த வேட்குக் கோயிலும் புரிவித் தானே.

கைலாய மாலையிற் கூறப்பட்ட வரலாறு

பூவுலகத்திலே, மேருமலைக்குத் தெற்கே, நாவலந் தீவிலே, பரதகண்டத்திலே, சோழ மண்டலத்திலே சோழ ராசன் மகளாக உதித்த மாருதப் புரவீகவல்லி தனக்கு உளதாய குதிரைமுகம் என்னுங் கொடிய நோயை நீக்க வேண்டி ஈழமண்டலத்திலே கீரிமலைக் கடலருவியில் தீர்த்த மாட விரும்பி அங்குச் சென்று நீராடி நோய் நீங்கப் பெற்றுச் சூரியாஸ்தமனமாதலும் அங்கே தானே கூடாரம் அமைத்துக் காவலும் நியமித்துத் தோழியருடன் துயில் வாளாயினள்.

கதிர்காமத்துக் கந்தவேளருளால் கதிரைமலையை இராச தானியாகக் கொண்டு ஈழமண்டலத்தை அந்நாளில் அர சாண்டு வந்தவனும் சிங்கமுகமும் மனித உடலும் உடைய வனுமான வாலசிங்க மகாராசன் பொழுது புலருமுன் மாருதப் புரவீகவல்லி தங்கியிருந்த இடத்தை அடைந்து காவல்களை யெல்லாம் கடந்து அவளைத் தன் உறைவிடத் துக்குக் கொண்டுபோய் மணம் புரிந்து கொண்டான். இவர்கள் இருவரும் இந்திரனும் இந்திராணியும் போல இன் புற்று வாழும் நாளில் நன்னிமித்தங்கள் பல தோன்ற, நன்னூலில் மாருதப் புரவீகவல்லி ஓர் மைந்தனைப் பெற்றாள். சிங்க வாலும் மனித உருவும் உடையவனாய்த் தோன்றிய அப்புதல்வனுக்கு நரசிங்கன் என நாம மிட்டு வளர்த்தனர். பின் ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்தது. பிள்ளைகள் இருவரையும் இருகண் போல் வளர்த்து மணப்பருவம் வந்ததும் இருவருக்கும் விமரிசையாக விவாகஞ் செய்து நரசிங்கனுக்குப் பட்டாபிஷேகமும் செய்துவைத்தனர்.

நர்சிங்கனும் செங்கோல் செலுத்தி நாடாண்டு வருகையில் கவிபரசனான யாழ்ப்பாடி அரசன் மீது கவிபாடிவந்து, சபையில் கவியை யாழிலீட்டு வாசித்துப் பாட, அரசன் மகிழ்ந்து ஓர் ஊரைப் பரிசிவாக அளித்தான். யாழ்ப்பாடி தான் பரிசாகப் பெற்ற ஊருக்கு யாழ்ப்பாணம் என்று பெயரிட்டு நெடுங்காலம் அவ்வூரை ஆண்டான். யாழ்ப்பாடி காலஞ்சென்ற பின், யாழ்ப்பாணம் அரசனின் அலமரலாயிற்று. இது கண்டு பொன்பற்றியூரில் காரகாத்த வேளாளர் குலத்திலே செல்வராயன் மகனாகத் தோன்றிக் குடிமைகளுடன் யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து குடியேறியிருந்த பாண்டிமழவன் யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஓர் அரசனைத் தேடிக் கொண்டுவர இந்தியாவுக்குச் சென்றான். அங்கே, மதுரைச் செழியசேகர பாண்டியனது தவத்தால் அவன் மகனாக அவதரித்து, சோழ சக்கரவர்த்தியால் சோழ சக்கராதிபத்தியத்தை நிர்வகிக்கும் உயர்ந்த உத்தியோகத்தில் நியமிக்கப்பட்டிருந்த செகராசன் என்னும் சிங்கையாரியன் அரச லக்ஷணங்கள் அனைத்தும் அமைந்தவனாயிருந்ததால் கேள்வியுற்றுப் பாண்டிமழவன் அவனிடம் சென்று யாழ்ப்பாணத்து அரசை ஏற்கும்படி அவனை வேண்டினான். பாண்டிய மன்னர்க்கு முடிதொட்டுக் கொடுக்கும் பரம்பரையினனான பாண்டிமழவன் வேண்டுகோளைச் சிங்கையாரியன் ஏற்று யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து, நல்லூரை இராசதானியாகத் தேர்ந்தெடுத்து, நகரி நிர்மாணித்து, பட்டாபிஷேகத்துக்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளைல்லாம் சேகரித்து நன்முகூர்த்தத்தில் மங்கலவாத்தியம் முழங்க மறையவர் ஆசிகூறச் சகல சம்பிரமங்களுடனும் பட்டாபிஷேகம் பெற்று, பாண்டிமழவன் முடிதொட்டுக் கொடுக்க முடியும் சூட்டப் பெற்றான். பின் அரசன் பலவகைத் தானங்களும் செய்து சிவபிரானை

வழிபட்டு அறுசுவை உண்டி அருந்தி மகிழ்ந்து, பட்டத்து யானை மேலேறிப் பவனி வரக்கண்டு நகர மக்கள் பல வாறு புகழ்ந்து வாழ்த்துவாராயினர்; நங்கையர் அவன் அழகைக் கண்டு மயங்கிப் பலவாறு வியக்கலாயினர். இவ்வாறு நகரத்தார் அனைவர்க்கும் கண்களிப்புண்டாகக் காவலன் ஊர்வலம் வந்து அரண்மனையை அடைந்து சிங்காசனத்திருந்து இராச்சிய விஷயங்களைக் கவனிக்கலாயினன்.

மதுரையை ஜன்மஸ்தானமாக வுடையவனும், பிராமண குலத்தவனும், வேதக்கொடி யுடையவனும், தாமரை மாலை யணிந்தவனும், பல விருதுகள் பெற்றவனும், பெருந்தகைமை, அருள், விவேகம், காம்பீரியம் ஆகிய நற்குணங்கள் அமைந்த சான்றோனுமான புவனேவாகு என்பவனைத் தன் மந்திரியாக்கி நல்லூரிற் குடியிருத்தினான்.

சிவநேசச் செல்வனும், அன்னதானம் முதலாய் தருமங்கள் செய்வதில் அளவில்லாத விருப்பமுடையவனும், மேழிக்கொடி உடையவனும், வேங்கைமலைத் தலைவனும் கார்காத்த வேளாளர் குலத்தவனுமான பொன்பற்றியூர்ப்பாண்டி மழுவனையும் அவன் தம்பியையும், இவ்விருவர்க்கும் மைத்துனனான செண்பக மழுவனையும் அவன் தம்பியையும் செல்வம், கல்வி, நாகரிகம் யாவற்றிலும் சிறந்த திருநெல்வேலியிற் குடியேற்றினான்.

துளவ வேளாளனும், கீர்த்திமானும், கலைஞரை ஆதரிப்பவனும், அருங்கலை வினோதனும், குவளைமாலை அணிந்தவனுமான காவிரியூர் நரசிங்கதேவனை வளம் மிகுந்த மயிலிட்டியில் வாழவைத்தான்.

முத்தமிழ் வித்தகனும், மலர் முகமும், இன்சொல்லும், அழகும் உடையவனும், அரச சபைக்குரிய கம்பீரமுடை

யவனும் மேழிக் கொடியாளனுமான வாலிநகர் வேளாளன் செண்பக மாப்பாணனையும், அவன் ஞாதியும் குவளை மாலை யணிந்தவனுமான சந்திரசேகர மாப்பாணனையும், காயல்நகர்ப் பொன்வைசியனும், ரூபவானும், சீரகமாலை அணிந்தவனுமான கனகராயனையும், நீர்வளமுடைய தெல்லிப்பழையிற் குடியிருத்தினான்.

மேழிக் கொடியினனும், குவளை மாலையுடையவனும், வேளாண் தலைவனும், சிறந்த கலைஞனும், செளந்தரியவானும், பொன்னொபரணங்கள் அணிந்தவனுமான பேராயிரவனைச் சோலைவளம் மிகுந்த இணுவிலிற் குடியேற்றினான்.

பெருங் கொடையாளனும், குவளைமாலை யணிந்தவனும், பெருஞ்செல்வனும், பராக்கிரமசாலியும், சிவபக்தனுமான கச்சூர் வேளாளன் நீலகண்டனையும் அவன் தம்பியர் நால்வரையும் பச்சிலைப்பள்ளியிற் குடியிருத்தினான்.

சாதுரியவானும், குவளைமாலை அணிந்தவனும், சத்தியசந்தனும், கல்விமானும், கொடையாளனும், செல்வனும், ரூபவானும், சிகரிநகர் வேளாளனுமான கனகமழவனையும் வேறு நால்வரையும் புலோலியிற் குடியிருத்தினான்.

பெருஞ்செல்வனும், குவளை மாலையணிந்தவனும், கவிஞரை ஆதரிப்பவனும், மேழிக் கொடியாளனுமான கூபகநாட்டு வேளாளன் கூபகாரேந்திரனையும், அவன் ஞாதியான நரங்கு தேவனையும் வளம் மிகுந்த தொல்புரத்தில் இருத்தினான்.

வில்லில் விசயனையும், போரில் வீமனையும், கொடையிற் கன்னனையும், புகழிலும் பொறையிலும் தருமனையும் ஒத்த புல்லூர் வேளாளன் தேவராசேந்திரனைக் கோவிலாக் கண்டியில் இருத்தினான்.

கீர்த்திமானும், தொண்டை மண்டலத்து வேளாளனும், சுவளை மாலையாளனும், கம்பர் பாடிய ஏரெழுப்து கொண்டு ஒவ்வோர் பாட்டுக்கும் கனகாபிஷேகம் செய்த வேளாளர் குலத்தில் வந்தவனுமான மண்ணாடுகொண்ட முதலியை இருபாலையிற் குடியிருத்தினான்.

பெருஞ்செல்வனும், மனவுறுதி, பொறுமை, நீதி ஆகியவற்றையுடையவனும், சுவளை மாலை உடையவனும், கீர்த்திமானும், செய்யூர் வேளாளனுமான இருகுலமுந் துய்ய தனிநாயக முதலியைத் தென்பற்றையும் நெடுநீவையும் பாதுகாக்க நியமித்தான்.

வஞ்சினகர் வேளாளன் பல்லவனையும் மற்றும் இருவரையும் வயல் வளம் நிறைந்த வெளிநாட்டிலிருத்தினான்.

பின் தலையாரி, சேவகர்களை நியமிக்கத் தொடங்கி வல்லியமாதாக்களை மேற்பற்றுக்குக் காவலாக வைத்தான். இமையாண மாதாக்களை வடபற்றுக்கும், செண்பக மாதாக்களைக் கீழ்ப்பற்றுக்கும், வெற்றி மாதாக்களை மேற்பற்றுக்கும் காவலாக வைத்தான். படைவீரசிங்கனைச் சேனாதிபதியாக நியமித்தான்.

ஆனைப்பந்தி, குதிரையம், படைவீரர் தங்குமிடம், ஆகிய வெல்லாம் அடைவே அமைப்பித்தான்.

இவ்வாறு ஆகவே வண்டிய வெல்லாம் அமைத்து முடித்து, இரவும் பகலும் மதுரைச் சொக்கநாதர் திருப்பதங்களையே சிந்தித்து அரசாண்டு வருகையில், யாழ்ப்பாணத்திலே சொக்கநாதர் கோவிலமைக்க விரும்பி அவ்வாறு செய்வதென ஒருநாள் தீர்மானித்தான். அன்றிரவு அரசன் துயில்கையில், பிரம விஷ்ணுகளுக்கும் வேதங்களுக்கும் எட்டாத ஸ்ரீகயிலாயநாதப் பெருமான், சர்வாங்க

பூஷிதரான மாணுடவடிவந் தாங்கிச் சர்வாங்க பூஷணியான தேவியுடன் அரசன் சொப்பனத்திற் காட்சியளித்து, “நம் பெயர் கைலாயநாதன். நம்மை மறந்தாயோ?” என்றருளி மறைந்தனர். துயிலுணர்ந்து திருவருளைப் போற்றித் திருக்கோவிலமைக்க முகூர்த்தம் தேர்ந்து, வேத விதிப்படி மதில் அமைத்து, மூன்று பிராகாரங்களும் வகுத்து, ஈசனுக்கு ஆலயம் அமைத்துப் பக்கத்திற் பார்வதியம்மைக்கும் திருக்கோவில் அமைத்து, பரிவார தேவர் கோவில்கள், யாகசாலை, ஆகியவும் உரிய இடங்களிலமைத்து, உக்கிராணசாலையும் உண்டாக்கி, திருமஞ்சனக்குளமும் திருத்தி, அந்தணர் வாழும் மாளிகைகளும் அமைத்து, வேதாத்தியயன சாலை, அன்னதான மடம்; தேரோடும் வீதி, மடங்கள், நந்தனவனங்கள், தாமரைக் குளங்கள், சந்திரகாந்த மேடைகள் ஆகியவும் அமைத்து, திருக்கேதாரத்திலிருந்து மன்மதனால் அருச்சிக்கப்பட்ட சிவலீங்கம் அழைப்பித்துப், பிரதிஷ்டை செய்ய ஒரு நல்ல சைவாசாரியரை அனுப்பிவைக்குமாறு சேதுபதிக்குத் திருமுகமும் அனுப்பினான். செகராச சிங்கையாரியன். சேதுபதி காசி நகரத்தவரும் வேதபாரகருமான கங்காதரக் குருக்களை அனுப்ப, அவரும் வந்து சேர்ந்தார். பிரதிஷ்டைக்குப் பந்தல் இட்டு, மேற்கட்டி கட்டி, அலங்கரித்து, முறைப்படி கிரியைகள் யாவுஞ் செய்து, சந்திரசேகரப் பெருமானுக்கும் உமையம்மைக்கும் பீதாம்பர ஆபரணதி அலங்காரங்கள் யாவும் செய்து சோட்சோப்சாரங்களும் அளித்து, கயிலாயநாதர் எனச் சிவபிரானுக்கு நாமகரணமும்செய்து, ஓமம் முதலிய கிரியைகளும் முடித்து, மங்கலகும்பத்தில் திருமஞ்சன நீரை எடுத்து எம்பெருமானது திருமேனியிற் சொரிந்த வளவிலே, திருக்கயிலாயமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ கயிலாயநாதர் இவைகளையெல்

லாம் திருவுளத்திற் கொண்டருளி, திருநந்தி தேவரை நோக்கி, “இதுவரை இந்தக் கயிலாய மலையும் தென்கயிலை எனப்படும் திருக்காளத்தி மலையுமாகிய இரண்டிடத்தும் பெருவிருப்போடு உறைந்தோம். இன்று மூன்றாவது கைலையாக நல்லூரிலே கைலாசநாத சுவாமி கோவில் ஒன்று அமைந்தது. மற்றக் கயிலைகளிற் போலவே அங்கும் மாறாமகிழ்வுடன் அமர்ந்தருளவேண்டும். இக்கணமே அங்குச் செல்வதற்கு உன் கணங்களும் நீயும் புறப்படுவாயாக” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிணர். நந்தி தேவரும் உடனே புறப்பட, எம்பெருமான் பார்வதி சமேதராய்த் தேவர், சித்தர், வித்யாதரர் முதலியவர்கள் போற்றக் கணநாதர் புடை சூழ எழுந்தருளி நல்லூர்க் கயிலையை நாடிவந்து அங்குப் பிரதிஷ்டைசெய்யப்பட்ட தமது திவ்ய மங்கள விக்ரகத்தில் சார்ந்தித்தியமாய்க் கர்ப்பூர தீபாராதனையர்திகளை யெல்லாம் உவந்தேற்றுக் கொண்டபின், அலங்கரிக்கப்பட்ட தேரில் எழுந்தருளி வீதிவலம் வந்து மீண்டும் திருக்கோவிலில் புகுந்து, அரசரும் குடிகளும் சிறப்புடன் வாழுமாறு அவ்வாலயத்தில் எழுந்தருளிணர்.

[இவ்வரலாறு தெல்லிப்பழை

புநீமதி க. இராஜராஜேசுவரி அம்மையாரால்

எழுதப்பட்டது]

அரும்பத விளக்கம்

(எண்கள் கண்ணிகளைக் குறிப்பன)

காப்பு

துங்கச் சயிலமிசை—பெரு
மை பெருந்திய
(மேரு) மலைமேல்.

சயில முகத்தோன் —
யானைமுகத்தையுடைய
விநாயகப்பெருமான்

[சயிலம் — மலை; மலைபோன்ற
யானைக்கு ஆகுபெயர்]

நூல்

[1—3, பீடிகை]

1. மேருகிரித் தென்திசை—
மேருமலைக்குத்தெற்கே

2. நவகண்டிகள் — ஒன்பது
கண்டங்கள். புராணங்
களிற் கூறப்படும்ஒன்
பது பிரிவுகள். *

3. மேல்நான் — முற்காலத்
தில்

[4—17, மாருதப் புரவீக வல்லி
வரலாறு].

[4—16, மாருதப்புரவீக வல்லி
யின் தந்தையான
சோழன் பிரபாவம்]

உதயகுல ராசன்—சூரிய
குலத்து அரசன்.

உதய மதி வாசன்—அறி
வுக் கிருப்பிடமானவன்.

4. சிதைவில்—கெடுதல் இல்
லாத.

துதை அளிகள் பாடும்—
நெருங்கி வண்டுகள்
பாடுகின்ற

5. ஆத்திமாலை சோழர்
குடிக்கு உரியது.

தனிக் கவிகைச் செம்பி
யர்கோன்—தனி நிழற்
றும் வெண் கொற்றக்
குடையையுடையசோழ
ராசன்.

நீடுகரை—உயர்ந்த கரை
[கரிகாலன் காவிரிக்கு
இரு மருங்கும் உயர்ந்த
கரை கட்டினான் என்
பது பழைய நூல்கள்
குறிப்பிடும் வரலாறு].

6. பொன்னித் துறைவன்
—காவிரி நதிக்கு உரி
மையுடைய சோழன்.

பூவில்—பூமியில்.

* அவையாவன: பரதகண்டம், கிம்புருடகண்டம், அரிகண்டம், கேதுமாலகண்டம், பத்திராசுவகண்டம், இளாவிருதகண்டம், இரமியகண்டம், இரணியகண்டம், குருகண்டம்.

[6—10, மாருதப் புரவீகவல்லி
கீரிமலைக்கு வந்து
தீர்த்தமாடிக்க
குதிரை முகம் நீங்கப்
பெற்று பாடிவீடமைத்
துத் தங்குதல்.]

கன்னியின்னார் சோழன்
மகனொருத்தியென
இயைக்க.

7. தேடும் என்பது — கலை
விற சிவபிரான் கூறிய
படி அவ்விடத்தைத்
தேடுகின்ற

சேடியர்—தோழியர்.

8. சேவை—பணிவிடை.

பாவையுறு தீர்த்தம் —
அரசுகுமாரி விரும்பிய
தீர்த்தம்.

9. கங்குல் உற—இரவாக.

காவல் அரண்—காவலா
கிய, பாதுகாப்பு.

சங்கை உறு கூடாரம்—
பாடி வீடு.

10. சப்ர மஞ்சம்—சிங்காரக்
கட்டில்.

(11—13, வாலசிங்கன் குல
தெய்வமான கும
ரன் பிரபாவம்).

10-11-சிலைவேடர் குலமாத
- வில்லையுடைய வேடர்
குலப் பெண்ணை
வள்ளி நாயகியார்.

செங்காடன் புதல்வன்—
திருச்செங்காட்டில்.

எழுந்தருளி யிருக்கும்
சிவபிரானது குமாரன்.

12. தாமோதரன் = தாம +
உதரன் — கயிற்றினால்
கட்டப்பட்ட வயிற்
றினையுடையவன்.

சீர்க்குரவன் — சிறப்பு
மிக்க குருநாதன்

தேவர் திரட்டு ஒருவன்
- தேவர் கூட்டத்துக்கு
ஒப்பற்ற தலைவன்.

13. குகன்— தியானிப்பவரது
இருதயமாகிய குகை
யிலே வசிப்பவன்.

குழகன் — இளமை
பொருந்தியவன்.

[13—17, வாலசிங்கன் மாரு
தப்புரவீக வல்லியைக்
கைப்பற்றி மணம் புரி
தல்].

13-14. போற்றுதவர் வாய்ந்
த — முருகப்பிரானை
வணங்கும் தபோதனர்
வாரும்.

14. மடங்கல் முகத்து ஆய்ந்
த நர ஆகத்து அடல்
வறு—சிங்க முகத்தையு
யும் (வல்லவர்கள்) ஆ
ராய்ந்து கூறிய(சாமுத்
திரிகா லக்ஷணங்கள்
அனைத்தும் பொருந்
திய) மனித தேகத்தையு
யும் உடையவனும்

போரில் ஆண்சிங்கம்
போன்ற வனுமரான
வாலசிங்க மகாராசன்.

ஆம் எழுந்தருளி இருக்-
கும் சரஸ்வதி.

14-15 கங்குல் சாய்ந்து
போவதன்முன்—இரவு
கழியுமுன்.

19. உன்னி—(சகல கலை-
களும் இப்பொழுது
அவதரிக்கப் போகும்-
அரசனால் ஆதரிக்கப்
பட்டு அபிவிருத்தி
அடையப் போவதை)
நினைத்து.

16. கோலமலை மாமுழைஞ்சு
—அழகிய மலைக்குகை.

17. பூவில் அனுபோகம்
பொருந்தி—பூமியில்
இல்லற இன்பத்தை
அனுபவித்து.

ஆசி உரைத்து—ஆசீர்
வாதம் செய்து.

புலோமகை—புலோமன்
புதல்வியான இந்தி
ராணி.

காவலன்—அரசரில்
தலைவனான தேவேந்
திரன்.

[18—24. வாலசிங்கன் மக
னான நரசிங்கன் அவதா
ரத்தால் உளவாகும்
நன்மைகள்.]

17-18. தா இல் மணப் பூமான்
—குற்றமற்ற வாசனை
பொருந்திய செந்தா
மரையில் வீற்றிருக்கும்
மகாலக்ஷ்மி.

புவிமான்—பூமிதேவி.
நாமான்—யாவர் நாவி

* 20-21. பூந்தவிசின் வேதன்
கை நோக—தாமரைப்
பூவாசனத்தில் வீற்றி
ருக்கும் பிரமனது கை
நோக — [அவதரிக்கப்
போகும் அரசனது பரி
பாலனத்தில் சகல உயிர்
வர்க்கங்கடும் பெருகிச்
செழிக்குமாதலால் பிர
மனுக்குச் சிருஷ்டி
வேலை அதிகமாகிக்
கைநோகும் என்பது
குறிப்பு.]

21. வரும் மேலோன் விழி
துயில்—பிரமனுக்கு
மேலாக அடுத்துக் கூறப்
படும் விஷ்ணு கவலை
யின்றி நித்திரை செய்ய.
[அவதரிக்கப் போகும்
அரசன் உலகம் முழுவ

* இத்துணை அழகும் சிறப்பும் வாய்ந்த செல்வனைச் சிருஷ்டிப்பது கஷ்ட சாத்தியமாகையால் கைநோக வருந்திச் சிருஷ்டித்தான் பிரமன் எனலுமாம்.

தும் காக்கும் பாரத்
தைத் தான் மேற்
கொள்ளுதலின் காவற்
கடவுளான விஷ்ணு
நிம்மதியாக நித்திரை
செய்யலாம் என்பது
குறிப்பு.]

21. போதன் மணி மேனி
புளகரும்பு — (சிறந்த
சிவபக்தன் ஒருவன்
அவதரித்தலால்) ஞான
வடிவினரான சிவபிரா
னது அழகிய திருமேனி
புளகாங்கிதம்
கொள்ள.

மணிமேனி - செம்மணி
நிறத் திருமேனி.

22. மேஷஆலை வில்லிவிருது
கட்ட — பொருந்திய
கருப்பு வில்லை உடைய
மன்மதன் விருதுக்
கொடி பிடிக்க. [பேரழ
கன் ஒருவன் அவதரிப்
பதால் இனி எத்தகைய
மனவுறுதி வாய்ந்த
பெண்ணையும் என்
பாணங்களால் நிலைகுலை
யச் செய்துவிடுவேன்
என்று மன்மதன்விருது
கூறலானான்].

22-23. நாவார்மறையோர்
கள் வேள்வி மல்க—
வேதம் ஒதும் நாவையு
டைய பிராமணர் செய்
யும் யாகங்கள்
செழிக்க.

[24—30. நரசிங்க ராசனும்,
அவன் தங்கையும்
அவதரித்தல்].

25. அயன் அமைத்த கட்
டளைகள் திட்ட உரு
வாய்ந்து — பிரமன்
விதித்த விதிகளின்படி
ஒழுங்காக உருவம்
அமைந்து.

பத்து மதி ஒத்து —
பத்து மாதம் நிரம்பி.

26. செய்ய வடி வால்—
அழகிய நீண்ட வால்.
துங்கமுதும் உச்சிச்சுழி
யமுகும்—பெருமைபொ
ருந்திய (சிங்கத்) தலை
யில் உள்ள சுழியின்
அழகும்.

பொங்கு மணிக்கண்—
பெரிய அழகிய கண்.

27. மண்ணில் நரர்போல்
வடிவழகும் — பூமியில்
வாழும் மனிதர் வடி
வின் அழகும்.

28. வரசிங்கராயன் —
மேலான சிங்க (முகமு
டைய) ராசன்.

நரசிங்கராயன்— அவத
ரித்த குமாரனது
நாமம்.

துரைசிங்கம் — அரச
ருள்ளே ஆண் சிங்கம்
போன்றவன்.

29. இந்தவளமண்டலம்—
இந்தச் செழிப்புப்
பொருந்திய சமூகமண்ட
லம்.

இந்து — சந்திரன்;
ஏல்வை—சமயம்.

30. முன் அண்ணல்—அவ
ளுக்கு முன்பிறந்த
பெருமையிற் சிறந்த
நரசிங்கராசன்.

[30—33. நரசிங்கராசன்
வீவாகமும் பட்டாபி
ஷேகமும்]

30. கவின் — (இளமைக்
குரிய) அழகு.

32. தரு இருக்கும்—மாத்
திலே (பூத்து) இருக்
கின்ற. மலை, வடம்
என்பன பூமலை வீசே
டங்கள். திரு இருக்கும்-
மங்களகரமான.*

[33—39. நரசிங்கமகாராசன்
ஆட்சிவைபவம்.]

33-34. பையரவின் உச்சியில்
நின்று ஆடும் ஒருவன்
இவன் ஆகும் என—
(காளிங்கன் என்னும்)
பாம்பின் தலையில் நின்று
நடனம் செய்கின்ற
விஷ்ணுவே இவன்

என்று கண்டோர்
நினைக்கும்படியாக.

34. சக்கரவாளகிரி — உல
கத்தை மதில்போலச்
சுற்றியிருப்பதாகப் புரா
ணங்களில் கூறப்படும்
மலை.

உச்சிதம்—மேன்மை.

35. தரியலர்கள் — பகை
வர்

36. முரசு—அட்டமங்க
லத்தொன்று. வெற்றி
முரசென்பதும் இது
வே. இராசசின்னத்து
மொன்று. பேரியென்
பது பறைப்பொது.
பேரி பொதுப்பறை
யும், முரசு சிறப்புப்
பறையுமாகும்.

37. தமனியப் பொற் கா
ளாஞ்சி—பொன்னூலா
கிய அழகிய காளாஞ்சி.

38. கனக அரி ஆசனம்—
பொற் சிங்காசனம்.

[40—44. யாழ்ப்பாணன் நா
சிங்கராயனைப் பாடிப்
பரிசுபெற்று யாழ்ப்
பாண நகரை ஆண்டு

* தமையன் தங்கையை மணந்ததாகக் கூறப்பட்டிருப்
பதும் அதனை வேற்றரசர் புகழ்ந்தார்களென்பதும் ஆராய்தற்
குரியன.

காலஞ்சென்ற வர
லாறு].

41. யாழின் அமைவுற—
யாழிலே பொருந்த.
மாண்பரன்—மாணத்தை
(ஆபரணமாகத்) தாங்கி
யவன்.

41-42. சோனைக் கருமுகில்
நேரும் கரன் - தாரை
யாகமழைசொரியும் கரு
முகிலை யொத்த கையை
(கொடையை) உடை
யவன்.

42. தரும் நகரம்—(அவ்
வாறு)கொடுக்கப்பட்ட
பட்டினம்.

44. கவிராசன் — கவிக்கு
அரசனான புலவன்.
காலங்கழிய — ஆயுட்
காலம் முடிந்து இறக்க.

[45—46. யாழ்ப்பாணம் அரசு
னின்றித் தடுமாறல்].
விந்தை — வெற்றிக்கு
அகிதேவதையான
துர்க்கை.

(46—74. செகராசசிங்கை
யாரியன் பிரதாபம்.)

46. விரைசேரும்—வாசனை
பொருந்திய

47. தாமம்—மாலை. தபன
குலம்—சூரியகுலம்.

சேமநீதியாளன்—திரட்
டிப் பாதுகாத்த செல்
வத்தை யுடையவன்
(சோழன்).

திறற்பணியால்—
வலிமை பொருந்திய
கட்டளையால்

47-48. நாமநன்னீர் மேவரசர்
ஆதிபதி—அச்சம் தரும்
கடல் (சூழ்ந்த உலகின்)
அரசர்க்குத் தலைவனாக
இருப்பவன். [சோழனால்
நியமிக்கப் பெற்று அச்
சோழனுக்கு அடங்கிய
சிற்பாசர்களை யெல்
லாம் அடக்கி ஆளும்
அதிகாரி செகராசசிங்
கையாரியன் என்ற
வாறு.]

48. வேலினரை நேர் விறல்
கொள் வீரபரன்—மேவ
லவர் ஆவிகவர் வீர
பரன் எனக் கூட்டுக.

வேலினர்--வேலாயுதத்
தைத் தாங்கிய கந்த
சுவாமி(யைப்போன்ற).
மேவலவர் ஆவிகவர்
வீரபரன்—பகைவரது
உயிர் கவரும் வீரர் தாங்
கியவன்.

பா இன்மொழி மாதர்—
பண்போலும் இனிய
சொல்லையுடைய பெண்
கள்.

49. மடல் மீது எழுதும்—
மடலூர்தற் பொருட்
டுக் கிழியில் எழுதும்.

மா மதன ரூபன்—சிறந்த
மன்மத வடிவத்தை
உடையவன்.

ஒரு இளைஞன் தான் காத
லித்தபெண்ணை அடைய
முயன்றும் அது கை
கூடாவிடில், அவள் உரு
வைக் கிழியில் எழுதிக்
கையிற் பிடித்துக்
கொண்டு, எருக்க மாலை
குடி, உடல் முழுதும்
நீறு பூசி, கருக்குப்
பதித்த செய்கைக்
குதிரை மீதேறி, பனை
மடற் கருக்கு தன் உட
லெல்லாம் கீற, உதிரம்
பாய, தன் கையிற் பிடித்
த கிழி தான் உயிர்விடத்
துணிந்த காரணத்தை
உலகிற்குக் காட்ட,
மௌனத்தோடு தன்
காதலி வாழும் ஊர்
வீதியில் உலாவருவான்.
இக்கொடுமை கண்டு
ஊராரும் உற்றாரும்
இவன்செயலைத்தடுத்து
அப்பெண்ணை இவ
னுக்கு மணமுடித்து
வைப்பின், தன்மனோ
ராதம் ஈடேறப் பெற்று
வாழ்வன். இன்றேல்,

மடல் ஊர்ந்தே உயிர்
விடுவன். இம்மடலூர்
தல் அகப்பொருட்டுறை
களில் ஒன்று. பெண்
கள் மடல் ஊர்தல் சம்
பிரதாயம் அன்று. காத
லிக்கப்பட்டவன் மாணி
டனாகாது, தெய்வமாய
வழி மட்டுமே பெண்
கட்கு மடலூர்தல்
கூறப்படும். செகராசன்
பொருட்டுப் பெண்கள்
மடலூர்தல் கூறுதலின்
ஆசிரியர் அவனைத்
தெய்வமாகக் கொண்
டாடாது போனாலும்,
பெண்கள் மடலூரு
தற்குத்தானும் விரும்
பும் அழகுடையனென்
பதைக் குறிப்பிட்டார்.

49. மதி ஆதரவு நீதி அருட்
குரிசில்—புத்தி துட்ப
மும் சேர்ந்தோரைத்
தாங்கும் இயல்பும்நீதி
யும் இரக்கமும் வாய்ந்த
சிறந்த ஆண்மகன்.
நீதி அகலும் — தீமை
இல்லாத.

50-51. மாகதர்கள்.....
...சேதியர்கள் — செக
ராசன் சேனையிலுள்ள
பல்வேறு தேசத்து
வீரர்கள்.
மாகதர்—மகத தேசத்
தார்.

- கோசலர் — கோசல தேசத்தார்.
மலாடர்—மலாடு எனப்படும் மலையாள (சேர) தேசத்தார்.
51. துளுவாதியர்— துளுவர் முதலானோர்.
சூரமிசு சீனர் — வீரம் மிகுந்த சீனர்.
சாவகர்—சாவக நாட்டினர். இது இக்காலத்தில் யாவா எனப்படும்.
52. வயமாவின் மிசை — வெற்றி மிகுந்த குதிரை மேல்.
சேனை இனம் மாணமுடன் மேவும்—சேனைக் கூட்டங்கள் வரிசைகள் விருதுகளுடன் பொருந்திய.
வானகத்தில் தூண்டிடினும் — ஆகாயத்திற் செலுத்தினாலும்.
53. தூகதத்தான் — குதிரையை யுடையவன்.
நீண்ட உரகன் முடிநோவ—நீண்ட உருவமுடைய (ஆதிசேஷன் என்னும்) பாம்பின் உச்சி (பூமியைத் தாங்கியிருப்பதால் யானை அமுத்தி மிதிக்க அமுங்கி) நோவெடுக்க.
54. உரசரணம் நாட்டும்— வலியகால்களை எடுத்து வைக்கும்.
கரட தடகும்பக் களிற்றான் — மதம் சொரி கின்ற பெரிய மத்தகத் தையுடைய யானையை உடையவன்.
(மேற் கூறியது சூரியனது தேரும் செகராசன் தேர்க்கு ஒப்பாகாது என்பது கருத்து.)
முள் தருதாள் கஞ்சன்- முள்ளுடைய தண்டில் மலர்ந்த தாமரையிலிருக்கும் பிரமன்.
56. கஞ்சன் படைகள்— பிரமாஸ்திரங்கள். களம். போர் செய்யும் இடம்.
காதம் எதிர் பஞ்சு-காத தூரத்திற் கப்பாலே தீ முன் பஞ்சுபோல் (அக்கினியில் அகப்பட்ட பஞ்சு.)
- 56-57. செஞ்சுடரோன்.....
.....தனிக்குடையான்—சிவந்த ஒளியை யுடைய சூரியனது மிகுந்த கிரணங்களின் ஆட்சி வெப்பத்தை அடக்கித் (தான்வெம் மையைத்) தாங்கிநிழலைக் கொடுக்கின்ற ஒப்பற்ற வெண்கொற்றக்குடை உடையவன்.

58. அண்டருலகம் நிமிர்ந்து
—தேவலோகம் வரை
உயர்ந்து.
விடைகாட்டும் கொடி-
இடபக்கொடி; இது
வே யாழ்ப்பாணத்து
அரசர்க்குரிய கொடி.
யாயிற்று.
- 59-60. புண்டரிகத்து இந்தி
ரைமுன் எண்மர் இலக்
குமியர்—தாமரை மலரில்
வீற்றிருக்கும் தன
லக்ஷ்மி முதலான அஷ்ட
லக்ஷ்மிகள். தம் பதியா
—தமது வாசஸ் தல
மாகக் கொண்டு.
கின்று ஆடும் சமூகத்
தான்—கின்று தாண்டவ
மாமும் சந்திரானமாக
விளங்குபவன்.
சந்திரதான் — சந்தி
ரனைத் தரித்த சிவன்.
- [61-70. கேசாதிபாத வரு
ணனை.]
61. நம்பன்—நமது பெரு
மான் (சிவன்).
பாசுதன்—மழுவைத்
தாங்கிய சிவன்.
62. துதல் ஓடையான்—
நெற்றிப் பட்டத்தை
யுடையவன். துன்றி
உறை—(குடி)நெருங்கி
வாழும்
63. விஞ்சு படியோர்கள்—
(தொகை) மிகுந்த உல
கின் ஜனங்களது.
- சஞ்சரிகம்—வண்டு(கள்
மொய்க்கும்)
64. நானம்—கஸ்தூரி; நாசி
—மூக்கு.
- 64-65. வானுலகம் ... வாய்
மையான்—மூவுலக ஆட்சி
யையே ஒரு பொய்க்
குப் பரிசாகப் பெறுவ
தாயிருந்தாலும்
சொன்ன சொல் தவ
றாத சத்தியவிரதன்.
69. கேசவன்— திருமால்;
சுவைச—இலக்குமி.
மருமம்—மார்பு.
70. ஓசைப் பனகமுடி மீது
வளர் பார்—ஆரவாரம்
பொருந்திய பாம்பின்
தலையில் இருக்கின்ற
பூமி.
பன்னகம்—பாம்பு; அது
பனகமெனக் குறு
கிற்று.
தனதன் நிகர்—குபேர
னுக்கு ஒப்பான
71. மாதனத்தான்—பெரிய
செல்வமுடையவன்.
மாதிறத்தான்—மிகுந்த
சாமர்த்தியசாலி.
மாதூத்தான்—இனிமை
உடையவன்.
மால்நிறத்தான் ஆதாத்
தான்—மேகநிறம்

உடைய விஷ்ணுவின்
அருள் பெற்றவன்.

71. ஆழி வைத்தான்—
ஆஞ்ஞாசக்கரம் செலுத்
துபவன்.

ஆர்வனத்தான்—(சோழ
னால் நியமிக்கப் பெற்று
ஏனைச் சிற்றரசரை
அடக்கியாளும் அதிகா
ரத்துடன், சோழன்
பிரதிநிதியாதலால்
சோழனுக்கு உரிய)
ஆத்திமாலை (சூடும்
உரிமையும் பெற்று
அதை) மிகுதியாக (காடு
போல) அணிந்தவன்.

71-72. வேதன் அத்தான்
போலும் எழில் உடை
யான்—பிரமனது மைத்
துணை சப்பிரமணிய
சுவாமி போல் அழகு
உடையவன்.

*பூஉடையான்—பூமிச்
செல்வம் உடையவன்.

பூண் உடையான்—ஆபா
ணங்கள் உடையவன்.

72. வயம்—வெற்றி. வீறு—
பெருமிதம்.

கோலநகர்—அழகிய
பட்டினம்.

செழிய சேகரன்—
பாண்டியன்.

74. தன்னுழையில்—தன்னி
டத்தில்.

[மன்னவர் விஷ்ணு அம்சம்
பெற்றவராதலின் செக
ராசனை “மால்” என்
றார்.]

[75-80. பாண்டி மழவன்
செகராசசிக்கையாரிய
னிடம் சென்று யாழ்ப்
பாணத்தரசை ஏற்க
வேண்டுதல்]

[75-79. பாண்டி மழவன் பிர
தாபம்]

75. பொன்பற்றியூரன்—
பொன்பற்றியூரைப்
பிறப்பிடமாக உடைய
வன்.

அண்டர் போரில் அழல்
சூரன்—பகைவர் போ
ரில் கோபங்கொள்ளும்
வீரன்.

உக்கிரகுமார பாண்டி
யன் மேகங்களைப்பற்றி
விலங்கிட்டுச் சிறையிட
வேளாளர் விடுவித்த
னர் எனும் கதையைத்
தழுவியது. திருவிளை
யாடற்புராணம்—இந்
திரன் முடி மேல் வளை
யெறிந்தபடலம்
காண்க.

76. மட்டு உலவும்—தேன்
பாய்கின்ற

* [பூ உடையான்—அழகிய உடையணிந்தவன் எனலுமாம்.]

செல்வராயன்—பாண்டி
மழவன் தந்தை

78. குடிமைகள் ஐவர்—வண்
ணான், நாவிதன், குய
வன், பாணன், பறை
யன்.

80. திரு அரசு—லக்ஷ்மீகர
மான ராஜ்யம்.

[81-86. செகராசன் யாழ்ப்
பாண அரசை ஏற்றுக்
கொள்ள இயைதல்]

81. மாறற்கு.....வழிகா
ரன் — பாண்டியனுக்கு
முடி தொட்டுக் கொடுக்
கும் வேளாளனது
வம்சத்தவன் இந்தப்
பாண்டி மழவன்.

பேறு தாச்சாற்றும் —
இராஜ்யசெல்வம் தருவ
தாகச் சொல்லும்

83. நீண்டவன்—திரிவிக்கிர
மணு திருமாவின்
அம்சமான கிருஷ்ணன்.

84. மகராலயவாய்—கடவிலே.
துவரை—துவாரகை.

85. கொன்றைச்சடை
யோன்—சிவன்

கொன்றை...சேர்ந்தது
போல் — இந் திரன்
பூசித்து வந்த விடங்கப்
பெருமானை முககுந்தன்
அவனிடமிருந்து பெற்
றுப் பூமிக்குக் கொ

ணர்ந்து திருவாரூர்த்
பிரதிஷ்டைசெய்த வா
லாறு இங்குக் குறிக்கப்
படுகின்றது.

[86-90. யாழ்ப்பாண ராசத்ரா
னியாகிய நல்லூரின்
வளம்]

87. வெங்கதிர்—சூரியன்.

கூம்ப—சுருங்க [சூரிய
னைக் கண்டு அலர்ந்த
தாமரை, திசைஇருண்டு
இரவு வரச் சுருங்க
லாயிற்று.]

கங்குல்—இரவு.

88. [சங்குக் கூட்டங்கள்
சுன்றமுத்தின் ஒளியை
நிலவொளியென்று
குமுதம் அலர்ந்தது.]
பொங்கர்—சோலை

89. பூவில் அளி மூசு—பூவில்
வண்டுகள் நீங்காரம்
செய்ய. புணவில் வாழ்
கயல்கள்—நீரில் வாழும்
கயல் மீன்கள்.

பூகமிடறு உடைப்பத்
தாவும்—கமுகின் கழுத்
தைக் கீறப்பாயும்
[கயல் மீன் குதித்துக்
கமுகின் கழுத்திலுள்ள
மடலைக்கீறப்பானேவிரி
யும் என்க]

[90-93. நல்லூர் நகரநிர்
மாணம்]

92. பல்கணி-சாளரம்

மச்சு-மேனிலைப் பாவு
பலகை.

கருமச் சிகரம்-வேலைப்
பாடுள்ள கோபுரம்.

93. மிகு சித்ர மெல்லாம்
விளக்கி-நல்ல துட்ப
மான விநோத வேலைப்
பாடு க ள ல் ல ர ம்
காட்டி.

[93-95. கொலு மண்டப
வர்ணனை]

95. பந்தற் கோலவிதானம்
— சி ழ ல் த ரு ம்
அழகிய மேற்கட்டி.
கொத்து முத்தின்
குச்சணிந்து — கூட்ட
மாகியமுத்துக்குச்சுக
ளால் அலங்கரித்து.
சித்ரமடம்-அழகிய மண்
டபம்.

[95-97. பட்டாபிஷேகத்
துக்கு நகர் அலங்கரித்
தல்]

97. சுதாகலசகும்பம் — அமு
தம் நிறைந்த சும்பம்.

98. முகூர்த்தம் நண்ணும்—
சுபமுகூர்த்தம் கிட்டு
கிறத.

[96-105. மன்னன் கோலங்
கொள்ளுதல்]

99. சீதநதி மஞ்சனமாடி—
குளிர்ந்த புண்ணிய நதி
நீரில் ஸ்நானம் செய்து.
சென்னியின் நீராற்றி—
தலையீரம் புலர்த்தி.

100. பொன்னின் அங்கி -
பொற்சரிகைச்சட்டை.
உண்ணும் ஒளி உத்த
ரீகம்— ஒளியைப்பருகி
(மீண்டு வெளிவீசும்)
உத்தரியம்.

101. செம் பொற்பாகை—
பீதாம்பரத்தாலாய
தலைப்பாகை.

102. ஆழி-மோதிரம்.

103. கண்டசரம்-கழுத்தில்
அணியும் பொற்சரம்.
காய்கதிரோன் தன்கிர
ணம் உண்டபதக்கம் -
சூரிய கிரணங்களைப்
பருகியிருந்து ஒளிரும்
பதக்கம்.

உரத்து அணிந்து-மார்
பில் தரித்து.

[105-115. முடிசூட்டு வைப
வம்]

107. தண்ணுமை, சல்லாரி,
தடாரி, திமில், முரசு
என்பன வாத்திய
வகைகள்.

முருடு, பேரி, மத்த
ளம், கைத்தாளம்,

காசளம், சுகிகை, தித்தி
என்பனவும் வாத்திய
விசேடங்கள்.

108. வித்வசனர்— (சங்கீத)
விறபன்னர்.

109. வேய்-புல்லாங்குழல்.
தம்புரு, வேய், வீணை,
சாமண்டலம் என்பன
இன்னிசைக் கருவிகள்.

சம்பிரமம் — பெருஞ்
சிறப்பும் நிறைவும்.

விம்பச்சசினேர் குடை -
சந்திரனது பிரதிவீம்
பம் போன்ற வெண்
கொற்றக் குடை

110. நீசி ஒட்டு தீவர்த்தி -
இருளைத் தூத்தும் தீப்
பந்தங்கள்.

111. நன்னர்மை ஆலத்தி
நாட்டமிட-நல்ல மங்க
ளத் தன்மையுடைய
ஆலத்தி தோன்ற.

112. புகலா-சொல்லி. ஆரவம்
உண்டாக்கியிட-ஆரவா
ராஞ் செய்ய.

113. துதற் பட்டம் - இங்கே
நெற்றியில் பொருந்தத்
தலையில் அணியும் கிரீ
டம்.

பாண்டி மழவன்.....
புனைந்தருள-பாண்டிய
மன்னர்க்கு முடிதொட்
டுக் கொடுக்கும் வேளா

ளர்மரபினனாபாண்டி
மழவன் செழிய
சேகரபாண்டியன் புதல்
வனான செகராச சேகர
னுக்குப் பழையவழி
யின்படியே பட்டம்
புனையும் உரிமையுடைய
னாயினான். [“ மாறற்குச்
செம்பொன் மகுட
மணிந்தோனின் வழி
காரன் இவன்” என்றார்
முன்னும்-கண்ணி 18.]

ஆண்டு இருந்து-அங்கே
(முடிசூட்டு மண்டபத்
திலேதானே) இருந்து.

114. பூதானம் - பூமியைத்
தானம் செய்தல்.
பொற்றானம் - பொன்
னைத்தானம் செய்தல்.
கன்னிகா தானம் -
கன்னிகையைத் தானம்
செய்தல்

ஆதானம்--பசுவர்க்கத்
தைச் சேர்ந்த எருமை
முதலிய வற்றைத்
தானஞ் செய்தல்.

அன்னம் அருள் தானம்-
உணவு தானம் செய்
தல்.

கோதானம் - பசுவைத்
தானஞ் செய்தல்

116. தேன்போல்.....
செய்து - தேன் போல்
இனிய சொல்லையுடை

உமாதேவி பாகரான
சிவபிரானைத் தியா
னித்து.

ஆன்பால்-பசுப்பால்.

117. புத்தமுதம்-புதிய அமிர்
தம்.

ஆனரசமா (கனி) =
இனிய சிறந்த மாம்
பழம். கதவி (கனி)—
-வாழைப்பழம்.

ஆர்வருக்கைத்தீங்கனி-
இனியசுவை நிறைந்த
பலாப்பழம்.

118. (மேற்கூறிய முக்கனி
யும்) தேன் மிகுத்த
திவ்யமுள தீஞ்சுவை
யோடு கூடியவற்றை
அருந்தி.

ஐந்து சுத்தி:—கால்கள்
2, கைகள் 2, வாய் 1.

[119-148 செகராசசேகரன்
பவனி]

120. மேல் அம்பரத்து அர
சன்மேவும் அயிராவதத்
தின்கோலம் பொருந்
தம் மதகுஞ்சாம்-தேவ
லோகத்து அரசனான
இந்திரன் ஏறும் ஐராவ
தம்போல்அழகுவாய்ந்த
மதங்கொண்ட பட்
டத்து யானே.

122. சித்தசன் நேரொத்த
மன்னன் - மன்மதனுக்

குச் சரிசமானமான அழ
குடைய அரசன்.

123. பல் இயங்கள் - பலவித
வாத்தியங்கள். அங்கம்
உறு - உறுப்புக்கள்
குறையாத.

124. தந்திரம் ஓர் நான்கு -
நால்வகைச் சேனை -
கசரத்தூக பதாதிக்கள்:

இந்திரபதவீதி- தே
வேந்திரானது பவனி.
மைந்து பொலி - வீரம்
மிகுந்த.

125-126 வங்கம், மலாடம்
கொங்கம் முதலான
தேசங்கள் அஞ்சி நடுங்க
யானே கால் தூக்கி
வைத்தது என்பது
இக்கண்ணிகளிற
போந்த பொருள்.

127. நகர்.....நெறிக்
கொண்டே-நகர மாந்
தரும் சிற்றரசரும் அர
சன் பவனிசேவித்து
உடன் செல்பவராய்.

129. தோடேறு — இதழ்
பொருந்திய.

130. வயவீமா - வலிமையில்
வீமனை ஒத்தவனே.
வாள் அபிமா—வாள்
வித்தையில் அர்ச்சனன்
புதல்வன் அபிமன்புனை
ஒத்தவனே.

மாவை நிகர்மன்னு-விஷ்ணுவை ஒத்த அரசனே.

பெண்கள் பலவாறு கூறுதல்]

131. வேலையெனக் கோத்த பெருஞ்சேனை - கடல் போலத் தொடர்ந்து வரும் பெரியசேனை (யை உடைய)

எங்கே பராக்கு - வேறெங்கேயோ எதையோ பார்க்கின்றாயே!

132. கீர்த்தியுடன் முட்டு வார்போல முடுகுவார்-அரசன் புகழ்கூறிக் கொண்டே வெகு சம்பத்தில் விரைந்து வருவார்கள் (சிலர்)

நல்வசனம் கேட்டிடுவார் - அரசன் கூறும் அருள் மொழிகளைக் கேட்டு மகிழ்வார் (சிலர்)

சட்டம்-ஒழுங்கு.

133. ஆர்களி - நிறைந்த சந்தோஷம்.

ஆர்த்து - ஆரவாரஞ்செய்து.

[137-138 அரசன் பவனிகாணப் பெண்கள் ஒடி வருதல்]

[139-146 பவனிகாண வந்த

140. ரகு குலஞ்சேர் ஆரியனோ? —ரகு குல திலகனான ஸ்ரீராமனோ?

141. மந்திரமாய் - இரகசியமாய்.

142. கலங்கம்-கலங்க மாட்டோம்.

143. கை முண்டகம் - கையாகிய தாமரை.

144. தொடை-மாவை.

145. துய்ப்போம்-அனுபவிப்போம்.

146. எழில்-அழகு.

பேதை பேரிளம்பெண்ஈறாக - பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்னும் வழுவருவப் பெண்களும் (இவை விலைமாதர் வீதியில் நிகழ்ச்சியாகக்கொள்க. உலாவி லக்கண மதுவே)

போத - திருப்தியாக - நன்றாக.

147. நானிலமும் போற்ற - குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நாலுவகைநிலத்து மக்களும் துதிக்க.

147. இகல் அரிமா - வலிய சிங்கம். [153-198 வேளாண் தலைவர்களை ஆங்காங்குக் குடியிருத்துதல்].
148. தண்ணளி - குளிர்ந்த கிருபை. [153-157 அரசலுக்கு முடிசூட்டும் உரிமைபெற்ற பாண்டிமழவன் பிரதாபம்]
- மெய்ந்நலன் - தேக காந்தி - அழகு.
அங்கு உன்னி — அப்போது ஆகவேண்டியவைகளை ஆலோசித்து.
153. சிவசேச ஆகத்தான் - சிவனிடத்தே அன்பு கொண்ட இதயமுடையவன்
- [148-153 புவனேகவாகு என்னும் பிராமண மந்திரியை நல்லூரிற் குடியிருத்துதல்.]
154. தோன்றும் அனுஷத்தான் - அனுஷ நக்சத்திரத்திற் பிறந்தவன். அன்னம் அருள் தாகத்தான் - பசித்து வந்தோர்க்கு அன்னம் அளிக்கும் பெருவிருப்பு உடையவன். விஞ்சுந் தருமத்தான் - மிகுந்த தருமவான்.
148. தேம் கமழும் - தேன் வாசம் வீசும்.
149. புண்டரிக மார்பன் - தாமரைமலை அணிந்தவன் [தாமரை மலை பிராமணர்க் குரியது]
150. வேதக் கொடியன் - வேதக் கொடியும் பிராமணர்க்கு உரியது. விருது— வெற்றிச் சின்னம். கீதப்பிரவுடிகள் — புகழும் பிரபுத்துவமும் உடையவன்.
155. பாகாரும் வேங்கைப் பருப்பதத்தான்-கரும்பு வளரும் வேங்கைமலைப் பிரதேசத்துக்கு உரிமை பூண்டவன்.
151. புந்தி-சூட்சும புத்தி.
- 156-159. பாண்டிமழவனையும் அவன் தம்பியையும் அவர்கள் மைத்துனன் செண்பக மழவனையும் அவன் தம்பியையும் திருநெல்வேலியிற் குடியிருத்தியமை கூறினார்.
- 151-152. அரிபாற்றேரென்றி... ஈன்றேன் - பிரமா

[156—141. நரசிங்கதேவன் பிரதாபம்]

160. இரவிசூலம் மன்னவரூர் சொல்லும் பெயர்—இரா மாவதார மெடுத்த விஷ்ணுவின் திருநாமங்களில் ஒன்றான “நரசிங்கம்” என்னும் பெயர்.

161. கங்காகுலத்துத்..... மாசில் மணி-கங்காகுல வேளாளரில் துளுவ வேளாளர் மரபில்வந்த இரத்தினம் போன்றவன்.

162. போசன் - கலைஞர்களை ஆதரிப்பதில் போசராசனை ஒத்தவன். கனகதருகற்பகவிருட்சம்.

163. காவிரியூர் — நரசிங்கதேவன் பிறப்பிடம்.

164. செய்ய.....வாழவைத்து - நரசிங்கதேவனை மயிலிட்டியிற் குடியிருத்தியமை கூறினார்.

[164-167. செண்பகமாப்பாணன் பிரதாபம்]

முக சீதளவசனன் — (“சீதளம்” என்பதைத் தாப்பிசையாக “முகம்”, “வசனம்” இரண்டுமும் கூட்டுக.) குளிர்ந்த

அருள் நிறைந்த முகத்தையும் இனிய வசனத்தையும் உடையவன்.

மன் திருச்சமுகன்-அரசசபையில் வீற்றிருக்கும் பெருமை உடையவன்.

166. வாலிநகர் - செண்பகமாப்பாணனது செண்பகநகர்.

மூலம் மிகு-வம்சப்பெருமைமுடைய.

167. செண்பக மாப்பாணனையும்..... மாப்பாணபூபனையும் — செண்பகமாப்பாணனையும் அவன் குலத்திற் றேன்றியவனும் குளிர்ந்த குவளைமாலே அணிந்தவனுமான சந்திரசேகரமாப்பாணனையும்.

[168-169. கனகராயன் பிரதாபம்].

168. காயல்நகர்-கனகராயன்பதி.

பூப்பாணன் — புஷ்பபாணங்களை யுடைய மன்மதன்.

பொன் வசியன் - தனவைசிய குலத்தவன்.

கோப்பாண சீரகத்தார் — கோக்கப்பட்ட சீரகமாலே [தனவைசியர்க்குரியது].

166-170. செண்பகமாப்
பாணனையும் கனக
ராயனையும் தெல்லிப்
பழையிற குடியிருத்தி
யமை கூறினார்.

[170-173 பேராயிரவன் பிரதா
பம்].

170. நல்விருதாய்க் கோட்
டும் மேழித்துவசண் -
நல்ல வெற்றிச் சின்ன
மாக எழுதப்பட்ட
கலப்பை பொருந்திய
கொடியை உடையவன்.

172. ஆதிக்கம்-தலைமை.
ஆயும் கலை அனைத்தும்
சாதித்த (வன்) —
ஆராய்ந்த கலைகள்
யாவும் கற்றுத் துறை
போகியவன்.

ஆதித்தன் ஓராயிரம்...
பொற்பணியோன்-சூரி
யனது ஆயிரங்கதீர்கள்
வீசும் ஒளிக்ஞ்ச சமமாக
ஒளிவீசும் பொன்னா
பரணம் அணிந்தவன்.

173-174. பேராயிரவனை
இணுவிற குடியிருத்
தியமை கூறுகின்றார்.

173. கன்னல்-கரும்பு;
புடை சூழ் - பக்கத்தே
சூழ்ந்த. கழனி-வயல்

[175-178. நீலகண்டன் பிர
தாபம்.]

175. கற்பக நேர் கைத்தலத்
தான் - கற்பகத்தை
ஒப்பக் கொடுக்கும்
கையை உடையவன்.
கச்சூர் — நீலகண்டன்
முன் வாழ்ந்த இடம்.

175. மற்றொவியும்....மாலை
யினான்-வலிமைமிசுந்த
தோளில் குவளை மாலை
அணிந்தவன்.

பொற்புஜர் — அழகு
பொருந்திய.

176. நதிசுலம்- கங்கைசுலம்.
நிதிபதி - செல்வத்துக்கு
அதிபதியான குபேரன்.

177. மன்னன் நிகரான்-அர
சனை ஒத்தவன்.

மன்னன் மாமுத்திரை
கள் பெற்ற — அரசன்
கொடுத்த விருதுப்
பத்திரங்கள் பெற்ற.

விறல் தாட்டிகவான் -
வீரமும் பலமும் உடைய
வவன்.

178. ஆலம் உண்டகண்டன்-
சிவன்.

நிருபன்-அரசன்.

178-179. நீலகண்டனையும்
தம்பியர் நால்வரையும்
பச்சிலைப்பள்ளியில்
குடியிருத்தியமை கூறு
கின்றார்.

179. உம்பர்தரு-தேவவிருட்
சம்-கற்பகம். மும் ஒருங்கு சேர்ந்தா
லும் ஒப்பாக மாட்டாத
- [180-182 கணகமழவன் பிர
தாபம்]
180. செம்பதுமமாது வள
ரும் சிகரி-தாமரையில்
வாழும் மகாலக்ஷ்மி
வாசம் செய்யும் சிகரி.
சிகரி - கணகமழவன்
சென்னலூர்.
- 181-182. கணகமழவனையும்
வேறு நால்வரையும்
புலோலியிற் குடியிருத்
தியமை கூறினார்.
- [182-185 கூபகாரேந்திரன்
பிரதாபம்]
182. பேரளகைக் காவலன்
நேர் செல்வன்-பெரிய
அளகாபுரிக்கு அரச
னான குபேரனை ஒத்த
செல்வமுடையவன்.
185. கூபக நாடாளன்-கூபக
நாட்டுத் தலைவன்.
சூரிசில் - பெருமையிற்
சிறந்தவன்.
சோபம் - சோபிதம் -
பெருமை
186. நண்ணக் குலத்தில்
வந்த—அந்தக்குடியிற்
பிறந்த
187. பல்புரத்தின் ல்வள
மும் ஒவ்வா-பல நகர்
களின் நல்ல செல்வ
- 185-187. கூபகாரேந்திரனை
யும் அவன் ஞாதியான
நரங்கு தேவனையும்
தொல்புரத்திற் குடி
யிருத்தியமை கூறினார்.
- [188-190 தேவராசேந்திரன்
பிரதாபம்]
188. இசை-புகழ்; பொறை-
பொறுமை.
இயல்-சான்றாண்மை.
வசை ஆற்ற - குற்றம்
இல்லாத
189. புல்லூர் - தேவராசேந்
திரன் பதி
இரத்தினமுடிச் செல்
வம் — இரத்தினமுடி
தரித்தற்கொத்த செல்
வம்.
190. செம்மல்- பெருமையிற்
சிறந்தவன்.
தேவ ராசேந்திரனைக்
கோவிலாக்கண்டி
யிற் குடியிருத்தியமை
கூறினார்.
- [190-193 மண்ணாடு கொண்ட
முதலி பிரதாபம்]
191. நாவிரியும் சீர்த்தி —
நாவினால் சொல்லுந்
தோறும் பெருகுகின்ற
புகழ்.

ஆர்த்த கவிக்கம்பன்
உரைத்த.....குலத்
தான்-கம்பர் ஏரெழு
பதுபாடி அரங்கேற்றிய
போது அவருக்குக் கன
காபிலேஷகம் செய்த
வேளாளன் குலத்திலே
பிறந்தவன்

193. உள்நாட்டு-நடுவூரிலே

193. மண்ணாடு கொண்ட
முதலியை இருபாலையிற்
குடியிருத்தியமை கூறி
னார்.

[194-196 தனிநாயக முதலி
பிரதாபம்]

எழில்செறி சேயூன்—
அழகு நிறைந்த சேயு
ரைப் பிறப்பிடமாக
உடையவன்.

194. நிறை-நடுவு நிலைமை.
நறைகமழும் - தேன்
வாசம் வீசும்.

196. இருகுலமும் தய்யன் -
தந்தைகுலம் தாய்குலம்
ஆகிய இருமரபும் குற்ற
மற்றவன்

197. பரிக்க - தாங்க - காப்
பாற்ற

196-197. இருமரபுந் தய்ய
தனிநாயக முதலியைத்
தென்பற்றி லுள்ள
நெடுந்தீவிற குடியிருத்
தியது கூறினார்.

[198 பல்லவன் பிரதாபம்]

198. வில்லவன் - சேரன்
வஞ்சினகர் - சேராஜ
தானி-பல்லவனது பதி
பார்த்திவர் - அரசர் -
தலைவர்.

193-199 பல்லவனையும் வே
றிருவரையும் வெளி
நாட்டிற் குடியிருத்தி
யமை கூறினார்

[200-205 நகர்காவலர்
சேனைத் தலைவர் முதலி
யோரை நியமித்தல்]

200. நாட்ட — நியமிக்க
சிலை-வில்

201. மாசூர வீரியன்-மிசூந்த
தீரம் பொருந்திய
வீரன்.

201. வல்லிய மாதாக்களை
மேற்பற்றுக் காக்க நிய
மித்தமை கூறினார்.

202. இ க ல் — வ லி மை.
இமையாண மாதாக்களை
வடபற்றுக்காக்க
வைத்தமை கூறினார்.

203. இமயமறி-இமயம் வரை
புகழ்பரவப்பெற்ற.

203. செண்பகமாதாக்களைக்
கீழ்ப்பற்றுக் காக்க ஏற்
படுத்தியமை கூறினார்.
ஒண்பயிலும் - புகழ்
மிசூந்த

204. வெற்றி மாதாக்களைத்
தென்பற்றுக் காக்க
நியமித்தமை கூறினார்.

205. படைவீர சிங்களைப்
படைத்தலை வஞ்சகப்
பணித்தமை கூறினார்.

[206-207 சேனைக்கு இடம்
வகுத்தல்]

206. கடல்போற்சேனை மனிதர்
செறியிடம்-கடல்போற்
பெரிய சேனையிலுள்ள
யானை வீரர், குதிரை
வீரர், தேர்வீரர், காலாட்
கள் ஆதியோர் நெருங்கி
வாழும் இடங்கள்.

ஆன எல்லாம்-இன்னும்
சேனைக்கு வேண்டிய
ஆணைப்பந்தி குதிரைப்
பந்தி முதலியன.

[207-212. செகராசன் புகழ்]

207. தரகா கணத்துள் திங்
கள் - நகூத்திரங்கட்
கிடையே சந்திரன்.

208. சரப அலங்காரம் தரு
ராமன்-வில்லை ஆபாண
மாகத்தரித்தஇராமனை
ஒத்தவன்.

209. மாபாரதம் ஆற்றும்
மாயவன் போல்—மகா
பாரதயுத்தத்தை
நடத்தி முடித்த கிருஷ்
ணன் போல.

எய்து பசை மாற்றும்
விதம் ஆய்ந்த வீரர்
வினோதன் - ஏற்பட்ட
பகையை அழிக்கும்
விதங்களை ஆராய்ந்தறிந்
தவன்; மேலும் வீரச்
செயல்களை வினோத
மாகச் செய்பவன்.

210. புங்கவனைப் போலப்
புவிதிருத்தியாண்டு
வைத்த சங்கச்சமூகத்
தமிழாளன்-யகரம்உடம்
படு மெய்யாதலால்,
ஆண்டு - அவ்விடத்தில்
(யாழ்ப்பாணத்தில்) என
வும்; வைத்த-தன்ருல்
நிறுவப்பட்ட எனவும்;
சங்கம் -- தமிழ்ச்சங்கம்
எனவும்; சமூகம் - புல
வர் கூட்டம் எனவும்;
தமிழாளன்- (பூமியை
யாளுந்திறமை போல்)
தமிழ்க் கலைகளைப் பரி
பாலிக்கும் அறிவுடைய
வன் எனவும் பொருள்
பட்டு,- தேவராசனைப்
போல்பூமியைத்திருத்தி
வளம் படுத்தித் தனது
இராஜதானியாகிய
யாழ்ப்பாணத்தில் நிறு
வப்பட்ட தமிழ்ச்சங்
கத்தி லுள்ள புலவர்
கூட்டத்திலிருந்த தமிழ்
முறிஞன் எனக்கொள்ள
வும்.

[213-215. அரசன் சொக்க
நாதர் கோவில் அமைத்
துப் பிரதிஷ்டை
செய்ய உத்தேசித்தல்].

213. விதனம் உறும்.....
அமைத்து - (சொக்க
நாத சுவாமிகோவிலில்
வழிபாடு செய்வதற்கில்
லையே என்னும்) கவ
லைக்கு விஷயமான அச்
சொக்கநாதர் கோவிலை
(நல்லூரிலே) அமைத்து

214. சூட்டும் என்ன-சூட்டு
வோம் என்று.

[215-221. அரசனுக்குக்
கயிலாயநாத சுவாமி
கனவில் தோன்றி
அருளுதல்].

216. காய் கதிரோடொத்த-
வெயில் வீசும் சூரியனை
ஒத்த.

219. சாரும் மகுடம்-பொருந்
திய முடி.

220. சருவாங்கபூஷணி-சகல
உறுப்புகளிலும் ஆப
ரணம் அணிந்தவள்.

221. வம்பார் குழலி-வாசனை
பொருந்திய கூந்தலை
உடையவள் - (உமா
தேவி).

223. பூரணம்-நிறைவு; புனித
ஆலயம் - பரிசுத்தமான
கோவில்.

[223—231. அரசன் ஆலய
மாதியன அமைத்தல்]

223. வேதத்திற் கோயில்
அமைப்புக் கூறவில்லை;
ஆகமத்திற் கூறப்பட்
டுள்ளது. இனம்பற்றி
உபசரித்துக் கூறினார்

224. சபை மூன்று - மூலத்
தானம், நிருத்தமண்ட
பம், மகாமண்டபம்.

225. ஆலயம் ஆற்றி-ஆலயம்
உண்டாக்கி.

225. பார்ப்பதி கோவில்
பாங்கருறப் பண்ணி -
உமாதேவி கோவிலும்
பக்கத்தில் அமைத்து.

226. பரிவாரதேவர் பதி
யாகசாலை உரிதாம்
இடங்களில் உண்டாக்கி
- பரிவாரதேவர்கட்குக்
கோயிலும் யாகசாலை
யும் உரிய இடங்களில்
அமைத்து

227. உக்கிராண வீடு-பண்ட
சாலை

227. ஒது திருமஞ்சனத்து
.....வெட்டு
வித்து - சொல்லப்படும்
திருமஞ்சனக் குளமும்
வெட்டுவித்து.

முக்கயம் உறு - பிரதான
மான

228. சாமம் நிதம் ஒது
விக்கும் ஆலயம்-சாம

வேதத்தைத் தினமும்
அத்தியயனஞ் செய்யும்
மண்டபம்.

229. ஓதனத் தானப்பதி —
அன்னதானமடம்.
சோதி உறை-ஒளிவடி
வினரான சிவன் எடூர்
தருளிய

230. கார்ஓடும் பொங்கர் -
மேகம் தவழும் சோலை.
காரணித்து - உண்
டாக்கி.

231. செம்பதும் ஓடை —
செந்தாமரைக்குளம்

[232-310 பிரதிஷ்டை வைப
வம்]

232. கேதாரர்.....
அழைத்தருளி - திருக்
கேதாரத்திலே மன்மத
ஹ பூசிக்கப்பட்ட
ஆதாரலிங்கத்தை
அழைப்பித்து.

236. வன்னம்-அழகு

237. சந்தனக்கால் - சந்தன
மரத்தால் பந்தற்கால்.

238. கோடி வன்னக் கச்சு-
புதிய அழகிய வஸ்திரம்.

239. பத்தி-வரிசை.

240. துப்புக்குவை - பவளச்
சரங்களைக்கூட்டமாக்கி.
பிணித்து-கட்டி.

240. சங்கரிதி போல்
பொற்குவியல் வைத்து

தருப்பைப்புல்
லைப்பரப்பி

241. வீக்குஞ்சிலை - வளைத்த
வில்

242. வலயம்-பாத்தி. அந்த
ணர் கும்பம்வைத்து
ஆகுதிசெய்யுமிடம்
சித்திரங்களாக- விசித்
திரமாக.

கலையால் குடம்பரப்பிக்
கட்டி - கலையால் கும்
பத்தைச் சுற்றிக்கட்டி

243. தோரணித்து - தோர
ணங்கள் கட்டி

244. எயில் சூழ்ந்த - மதில்
சூழ்ந்த.

247. மறையோர் குரவன் -
பிராமண ஆசிரியன் -
(கங்காதரக் குருக்கள்)
ரட்சாபந்தனம் பேணி
யிட்டு-காப்புத்தரித்து
ஓசைவிடை கோட்டி -
சிறந்த இடப உருவை
எழுதி.

248. தண்டிலம்- ஓமாக்கினி-
தாபிக்கும் பொருட்டுச்
சதூரமாக மணல் பரப்
பிய இடம்.

கமலதளம் - தாமரை
இதழ்

249. பஞ்ச அன்னம் - ஐந்து
வகைத் தானியம்.

- பச்சைக்குசை - பசிய
தருப்பை
விஞ்சு-பெருமை மிகுந்த
பொற்கும்பகலம்-பொற்
குடமாகிய பாத்திரம்
அஞ்சலி- கைகூப்பி
வணங்குதல்
250. பாலிகைகள் - முளைப்
பாலிகை
மூலபரன் ஆகமத்தால் -
சிவபிரான் அருளிய
ஆகமவிதிப்படி
251. சந்திர சேகரனை-சந்திர
னைச் சென்னியிற்குடிய
சிவனை
251. ஆகமத்தில் சேர்த்து
வைத்து - ஆகம மந்திர
ரங்களால் ஆவாகனஞ்
செய்து.
பாகம் உற-பக்கத்திலே
252. முப்பத்திரண்டு.....
வளர்த்திட்ட அருள்
-காஞ்சீ புரத்திலே
காமாகுழி என்னுந் திரு
நாமத்தோடு முப்பத்
திரண்டு அறங்களையும்
நிறைவுபெற வளர்த்த
கருணை (வாய்ந்த)
செப்பு உற்ற சொர்க்
கம் சிவை - பொற்
செப்பை ஒத்ததனங்
களையுடைய உமை.
253. ஆபரணவாசி- அணிகல
வகைகள்.
254. சாதி-சிறுசெண்பகப்பூ.
கரவீரம்-அலரிப்பூ
சீ தவனசம் - குளிர்ச்சி
பொருந்திய தாமரைப்பூ.
திருக்கடுக்கை - திருக்
கொன்றை.
255. தாமம், வடம் - மாலை
விசேடங்கள்.
256. சம்பா அடிசில்-சம்பாச்
சோறு
சகலவிதமாச் சமைத்து-
சித்திரான்ன வகை எத்
தனை உண்டோ அத்
தனைவிதமும் அமைத்து.
வடமேரு விம்பம்
எனவே குவித்து -
வடக்கே உள்ள மேரு
மலையின் பிரதிவடிவம்
எனும்படி குவித்து.
257. வருக்கைக் கணி-பலாப்
பழம்.
மந்தரம் - மந்தரமலை ;
பாங்கரினில் - பக்கத்
தில்
259. வெள்ளிலையும் பாகும் -
வெற்றிலையும் பாக்கும்
260. தரளத்தாமத் தவளக்
குடை — முத்துமாலை
தூக்கிய வெண்
கொற்றக் குடை
261. சல்லரி, பேரி, தவில்,
முரசு, தண்ணுமை -
வாத்திய விசேடங்கள்.

262. பங்கம்-வளைவு; பங்கமு
டன் - அங்கத்தை
வளைத்து
263. சோடச பூசாவிதங்கள்-
பூஜா உபசாரங்கள் பதி
னாறு. அவையாவன:
தூபம், தீபம், நைவேத்
தியம், தாம்பூலம், சந்த
னம், புஷ்பம், கர்ப்பூரம்,
ஜலம், எண்ணெய், கண்
னாடி, குடை, விசிறி,
ஆல்வட்டம், சாமரை,
கொடி, வஸ்திரம் என்
பவை.
264. ஆடும் மயில்போல் உமா
பதி - ஆடுகின்ற மயில்
போலுஞ்சாயலையுடைய
உமையின் நாயகன்.
வெயில் இமைக்கும்-ஒளி
வீசுகின்ற.
265. செக்கர்த் திருவுரு -
சிவந்த திருமேனி
ஓம கன்மம்—ஓமக்கிரி
யை.
266. கும்பத்தில் வைத்த
திருமஞ்சன நீரை
எடுத்து அழகிய பொன்
போலும் திருமேனி
யில் அபிஷேகம் செய்த
அளவிலே.
268. போக்கு வரத்து-இறப்பு
ப்புப் பிறப்பு.
270. சுத்த சித்த சத்து-மல
மற்றதும், அறிவுவடி
வானதும் ஆகிய உண்
மைப்பொருள்.
273. தொகை அட்சரத்து -
கூட்டமாகிய எழுத்து
கள் ஒவ்வொன்றிலும்
274. இருவினையாய் - நல்
வினை தீவினையாகி.
போதமுமாய் - ஞான
மும் ஆகி.
282. பாதமலர்கன்ற - தாம
ரைபோன்ற பாதம்
சிவக்க.
283. ஒது முறை-வேத ஆக
மங்களிற் கூறிய விதிப்
படியே.
284. கைதொழுவுவார்.....
ஒர்ந்து - வணங்குகின்ற
அன்பர்கட்குப் பிறிது
சிந்தனை இல்லாமை
யைப் பரிசோதித்துத்
திருவுளத்திற்கொண்டு.
குருமெய்யுருவாய்நின்று
விளங்குபான்-உண்மை
ஞானத்தைப் போதிக்
கும் குருவடிவாய் வந்து
ஆட்கொள்ளும் சிவன்.
285. அந்தரமாய் நின்று —
மறைவாக நின்று.
287. மத்த கெசம்-மதயானை
வடிவின் ஞானகயா
சுரன்.
அத்தனார் - சகல உயிர்
கட்கும் பரமபிதாவான
சிவன்.

288. இந்த வித மெல்லாம்
இதயத்து உணர்ந்
தருளி - நல்லூர்க்
கைலாய நாத சுவாமி
கோவிற்பிரதிஷ்டை
யில் நிகழ்ந்தவைகளை
யெல்லாம் திருவுளத்
திற்கொண்டு.
293. திங்கட் பருதி-சந்திர
மண்டலம்; ஒளி எளி
னுமாம்.
295. கோவை - கோக்கப்
பட்ட.
கோப்பு-பெருமை. பேர்
வதிந்த-புகழ் பெற்ற.
296. அத்தி-ஆத்தி (மாலை).
[குறுக்கல் விகாரம்].
மத்தம்-ஊமத்த மாலை.
ஐயிரண்டு கைத்தலம் -
பத்துத் திருக்கைகள்.
கனல்-நெருப்பு.
- 297-298. ஒங்கும் மணி, சூலம்,
அபயம், வச்சிரம், வாள்
கயிறு, அங்குசம், பாம்பு,
மான் ஆகிய இவை
முறையே மற்ற ஒன்
பது திருக்கைகளிலும்
விளங்க.
மின்பொலியும் வச்சிரம்-
ஒளி மிகுந்த வச்சி
ராயுதம்.
298. வெம்போகி - கொடிய
பாம்பு.
அரிமான்-அழகிய மான்.
- பங்கு உடையாள் -
பாகத்தில் இருக்கும்
உமாதேவி.
- அங்கணன்-அழகியகிருபை
யுடைய சிவன்.
300. மங்குல் உறை தேவன்
—மேகத்தை வாகன
மாக உடைய இர்திரன்.
302. அம்பர் - அவ்விடம் -
மேல் உலகம்.
303. பொருந்திய முறைப்
படியாவரும் “அரகர”
என்று கோஷிக்க.
சேமம்-காவல்.
304. ஆரும்-யாவரும்; அரு
காக-சமீபத்தில்.
305. நந்திகணம்-நந்திகணத்
தவர்.
நாகர்பதி-தேவலோகம்.
307. கணகமடல் - பொன்னு
லாய கர்ப்பூரமடல்.
சிற்பரன் - ஞான வடி
வினரான சிவன்.
சிறந்து உவந்து-சிறப்
பாக மகிழ்வுடனேற்று.
308. அப்பரிசே-முன் 292-
305 கண்ணிகளில்
சொல்லிய முறையே.
அணிந்து வர—வரிசை
யாக வர.
310. மன்னவரும் - செகராச
சிங்கையாரியனும்
அவன் வம்சத்தாரும்.

[இவ்விளக்கமும் ஸ்ரீமதி-க. இராஜராஜேசுவரி அம்மையாரால்
எழுதப்பட்டது.]

KAILAYA MALAI

A TRANSLATION

BY

THE LATE A. MOOTOOTAMBY PILLAY.

INVOCATION

May God Ganesha, the elephant-headed who wrote the Mahabharata on the lofty Himalayas, be a help to the Kailaya Malai (wreath to put) on Him who wears on his matted lock of hair the Moon and the Ganges and whose half is his consort !

In Jambudwipa which derives its name from a *jambu* tree, which stands to the south of Meru, and in one of its nine divisions which is called *Baratakanda* of great fertility and in the country called *Ilanandala* of celestial fame, there is by the side of the sea a sacred spring.

Once on a time, long long ago, there ruled a king of the Solar dynasty, of appearance like the rising Moon, and a descendant of Manu, whose garland was of *Racemosa* and whose umbrella was matchless and of great fame. He belonged to the Chola family, was the lord of the country by the side of the Kaviri; he had a flag with the emblem of a tiger and was known by the name of *Jagaraja Raja Cholan*. One of his daughters, a virgin of lightning beauty, having resolved to bathe in the sacred spring in order to be cured of her disease, started with her attendants and servants along with her body-guards, came down to the spring and bathed. When night approached, she pitched a tent, had it guarded on all sides and went to sleep on a fine couch. Then the lion-faced King of Kadiramalai, a devotee of Kartikeya, son of Chenkada, the protector of the Devas, suddenly entered the camp, took her away to his old cave and married her there. Both lived in the palace in great bliss, and were as happy as Indra and his consort.

In due course, the princess gave birth to a beautiful son, who was afterwards called *Narasinga Raja* and was brought up with great care. A few years after, she brought forth a female child. Both the children were brought up with great fondness and care. The prince—when he came of age—was married to his sister and was crowned with immense pomp, to the great joy of the people, in that they expected from him a more prosperous and peaceful rule. His power was so great that his rule extended over a vast area. He subdued all the neighbouring kings and ruled with as much independence as Rama.

One day a flute-player (*Yalpanan*) went to his court and played on his flute so charmingly that the king was greatly pleased and he made a gift of the tract of land which is henceforth called *Yalpanam* (*Jaffna*), meaning the flute-player's land. The flute-player, having received the land, ruled over it for a long time. After his death, there was a short interregnum.

Seeing that the country was suffering without a king, *Pandi Malava*, son of *Selvaraya* of *Ponpattiyur* who belongs to a high Vellala family, which held the hereditary right of handing over the crown to the officiating priest on the occasion of the coronation ceremonies of the kings of Madura, went to the prince *Singai Ariyan*, the son of *Pandiya Sekara*, then ruling over Madura and begged of him that he might become the king of Jaffna. To which, the prince readily consented and went over to Jaffna with his retinue and founded the town of *Nallur*.

There he constructed a beautiful palace where he was crowned with great pomp and festivity to the great joy of the countrymen and the royal insignia were handed over to him by *Pandi Malava*. Free gifts of lands and gold were made to Brahmans and others. The poor were sumptuously fed and all over the country there was endless mirth and joy.

The royal elephant was decorated and the king was taken on it in procession through the streets. The people in the streets paid their respects with due homage, greeted, praised and prayed for the king's long life and prosperity.

The king after ascending the throne appointed as his Prime Minister, *Buvaneka Vaku*, a learned Brahman of a high family in Madura, and made him reside at Nallur. He made *Pandi Malava* of *Ponpattiyur*, formerly of Venkatagiri, a man of Gengakula, a man who had a plough flag, a man of great generosity and liberality, who was fully disposed to feed the poor and rich alike, to reside at *Tirunelveli* with his brother and brother-in-law, *Chenpaka Malava*. Next came in *Narasinga Deva* of the Tuluva clan of the Vellala division; a man of Gengakula and a nobleman of worldwide fame, who freely patronised the learned, and used to wear a garland of water-lilies, was a great lover of learning, whose native place was *Kaviriyur*. He was made to reside at *Mayiliddi*.

Then came another leading Vellala who had a plough flag, whose native place was *Valinagar*. He had the appearance of cupid; he was well versed in all the three branches of Tamil, and his name was *Chenpaka Mappana*. He and a relation of his called *Chandrasekara Mappana* and another called *Kanakaraya*, a Vellan Chetty by caste who used to wear a garland of cummin, were made to reside at *Tellippalai*, a place of great fertility and of never-failing water-supply and of unique distinction.

The next was the Vellala of *Kovalur* who had a plough flag and a garland of water-lilies. He was a man of great influence, learning and charming appearance, and his name was *Perayirava*. He was made to reside at *Inuvil*, a village abounding with sugarcane, plantain and arecanut trees and with paddy fields.

The next was a Vellala of *Kachchur*, whose hands were liberal as the Kalpa tree. He had a garland of water-lilies, he

was a man of great wealth and of handsome appearance. He was of incomparable valour, and of great devotion to Siva and his name was *Nilakanda*. He and his four brothers were made to reside at *Pachilaipalli*.

The next was the Vellala of *Sikari*, a man of great intelligence who had a garland of water-lilies. He was famous for truthfulness, learning, civility, industry and was full of resource. He had a commanding appearance, and his name was *Kanaka Malava*. He with his four brothers was made to reside at *Puloli*.

The next was the Vellala of *Kupakam*. He was as wealthy as Kubera, he had a garland of water-lilies, he was a patron of the learned, he had a plough flag and his name was *Kupakarendra*. He and *Narangudeva* a relation of his, famous for charitable deeds, were made to reside at *Tholpuram*, a town without an equal.

The next was the Vellala of *Pullur*, an Arjuna in archery a Bhima in warfare, a Karna in liberality, a Dharma in fame and forbearance, whose name was *Devarajendra*. He had a crown of gold set with precious stones. He was asked to reside at *Koyilakkandi*.

The next was the Vellala of the family of him who shed over Kamban a shower of gold for the work of *Erezhupatu*, whose country was *Tondainadu*, who had a widespread name, who used to wear a lotus garland and whose name was *Mannadukonda Mudali*. He was made to reside at *Irupalai*.

The next was the Vellala of *Seyur*, who was as wealthy as Indra, and who never deviated from the path of virtue, whose garland was of water-lilies, whose fame was great and whose paternal and maternal lines were matchless and pure, and whose name was *Taninayaga*. He was made a chief of *Neduntivu*.

The next was the Vellala of *Vanchi*, whose name was *Pallava*. He, with two other chiefs, was placed at *Velinadu*

The king having appointed these, thought of appointing headmen and other servants and accordingly appointed *Vallia-Matakan*, a man of great valour and power, to be the headman of the Western division; *Imaiyana Matakan* to be the headman of the Northern division; *Chenpaka Matakan*, a powerful man whose name was known even as far as the Himalayas, to be the headman of the Eastern division; *Vetti Matakan*, a man of great power, to be the headman of the Southern division; *Virasingan*, who fought several battles and an experienced soldier, to be the commander-in-chief of his army

His army consisting of elephants, cavalry and infantry was made into several divisions and posted in different quarters.

The king made all such other arrangements and ruled in peace the country of *Yalpanam*. He directed his attention towards agriculture and the cultivation of the Tamil language by establishing an academy.

The king had long cherished in his mind an idea to build a temple at Nallur for his beloved Sökkalingam, the form of Siva in which he is worshipped at Madura, and this was working day and night in his mind. One day, God Siva, who cannot be seen even by Brahma, Vishnu or the Vedas, and who is but an absolute flame of wisdom, assumed a human body and appeared to him in a dream wearing beautiful earrings, bracelets, an upper epaulet, anklets, a golden dress and a crown, accompanied by his consort beautifully dressed. God Siva addressed the king and said that His name was *Kailayanata*. The king awoke and believing that it was Siva who enslaved him under that disguise, felt happier than ever.

The next morning he sought an auspicious day to commence the work and on the fixed hour started the work

and duly completed the temple. As enjoined in the *shastras*, he constructed beautiful encircling walls, three divine courts, a shrine of admirable architecture for Siva, a shrine for Parvati with side apartments for minor deities, a sacrificial hall, a store-house and a tank for the divine bath. After completing the temple, he built mansions for priests, a chamber for offering incense and camphor, a hall for chanting Sama Veda and a free feeding-house, and constructed a road for the car. He then prepared a flower-garden and beautiful parks all around, abounding with high trees and with tanks shining with water-lilies and lotuses and with artistic terraces so that the spot looked like a celestial city. In the meantime, he ordered out from Ketaram a Lingam which was originally worshipped by *Manmata*, the God of Love. He had also applied by a letter to the Raja of Ramnad (*Setupati*) to select and send a Brahman as an officiating priest, and the Raja of Ramnad sent a Benares Brahman of high repute and of attainment in Vedic knowledge, whose name was *Gangadara*.

On his arrival, the king fixed an auspicious hour for the dedication. The temple within and outside was tastefully decorated with booths constructed on sandal posts and ceiled with variegated cloths of artistic designs in different colours and finished with fringes of cloth, and flower garlands and with tassels of pearls at regular intervals. The booths were adorned with numberless flags and the fronts with bunches of plantains, arecanuts and screwpine fruits. The streets were decorated on both sides with plantain, areca and sugarcane trees and with cords hanging with garlands. The floor of the temple was smeared with fragrant sandal paste and there a throne of great splendour set with rubies, blue sapphires, cats-eyes, diamonds and pearls was placed. The Brahman priest, having bathed, and wearing an amulet on his right wrist, drew a figure of a bull on the floor and over it

heaped rice brought from all the eight quarters and spread it in the shape of a lotus. Over it were spread powders of five colours and then a layer of sacred *kusa* grass. Upon the grass a gold pot was placed; the priests then showered flowers over the pot and worshipped with joined hands. Then he encircled the pot with a silk and spread round sprouts of corn. Afterwards chanting *Mantras* he set there the images of Siva and Uma and dressed them with silk and adorned them with beautiful jewels. He burnt fragrant incense and offered flowers one by one, chanting Vedic *mantras*, and heaped at the divine feet flowers of lotus, jasmine and of many other kinds. He offered several kinds of rice preparations in heaps like hills, with piles of mangoes, jack, plantains and other sweet fruits. Besides these, he made offerings of young cocoanuts, honey, ghee, fruit juice, milk and curds, and finally betel and nuts in beautiful trays. At last, the priest took the golden pot filled with holy water and poured over the images and consecrated them in the midst of great roar of musical trumpets, and drums of various kinds and praises, songs and hymns and called Siva by the name of *Kailayanata* and invoked Him at the image.

And God Siva who is not visible even to Devas, holy sages, and to those who renounced the world, who cannot be perceived by the mental faculty, who cannot be described by words and even by Vedas, who has no beginning nor end, who is all pervading though invisible even to the great Brahma and Vishnu, who is without comparison and never-changing, who is nought else but pure and self evident truth, who is without a form and whose beginning, end, middle, whose crown and foot cannot be imagined, who is an effulgence of consciousness, who as a deed of justice bent the Meru as his bow and burnt the three forts, who shines within the mystical letter "*AUM*," who forms the soul of all the letters, who forms the dual deeds, the intelligence and the self of

everything, who is still not affected by happiness or sorrow, whose manifestations are fire, earth, air, water and space, who is one and all, who is existence and non-existence, who sees good and bad alike, who is the God of wisdom, who has as His lovelier half the Mother who gave birth to all the fourteen worlds and the animate and inanimate kingdoms thereof, who so kindly and graciously confers endless bliss on those who are devoted to Him, who with His third eye on the forehead burnt the God of Love, who has been so gracious as to give us His sons the Elephant-faced God and his brother Kartikeya, who is so indulgent to his devotee as in the case of Sundara to run as a messenger, who dances on the stage of the creative hall with his sounding anklets to sound and the Ganges on his head inspiring fear, whose forms are Puranas and Vedas and who takes such forms as imagined by his devotees, who so graciously grants the prayers of those who once utter the syllable of Siva, who swallowed the deadly poison which arose from the sea of milk when the Devas were churning it for nectar and thereby protected them from being overwhelmed by the poison, who flayed and wore the skin of the terrible elephant which came out to destroy the world,—even He received into his gracious heart the humble, pious and earnest prayer of the priest, and was graciously pleased to take Nallur as his third *Kailasa* and as one of his favourite abodes and accordingly came down with his divine following to dwell in the image and to grant his devotees their wishes.

It was I, Muturaja, the crown of poets, and the son of Sentiappan of Uraiyur who composed and laid down *Kailaya Malai* in high Tamil to the approval of the learned.

இப்புத்தகம் விற்கப்பெறும் விலாசம் :—

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை,

20, காரணேசுவரர் கோயில் தெரு,

மயிலாப்பூர், சென்னை.